

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Милена Васић,**
- **сви оптужени и**
- **браниоци адвокати: Јасмина Живић, Бранкица Мајкић, Градимир Налић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Бранко Лукић који ће на овом претресу мењати адвоката Ђорђа Калањ, Гордана Живановић која ће на овом претресу мењати адвоката Слободана Живковића и Бранислава Фурјановић.**

КОНСТАТУЈЕ СЕ да ће на овом претресу бити настављено саслушање сведока Стјепана Пеулића путем видео-конференцијске везе остварене са Жупанијским судом у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан поштоване судије, председавајућа, Ви сте донели одлуку о саслушању ових сведока видео линком и ми смо свесни да томе не можемо приговорати. Ми желимо да учинимо један други процесни предлог који је усмерен на то да се Ваша одлука изврши. Наиме чланом 110 Законика о кривичном поступку који се примењује у овом тренутку у Републици Србији одређено је да суд, односно орган који води поступак утврђује одређене чињенице пре доношења одлуке да ли ће се одређено лице саслушати видео-линком, а које се односи између осталог и на његово здравствено стање и односи се и на то да ли би саслушање непосредно пред органом који води поступак довело до погоршања његовог физичког или психичког стања. Тај члан закона значи императивно налаже органу да утврди ове чињенице. Суд у овом поступку по нама нема значи потребних стручних специјалних знања за утврђивање здравственог стања неког лица и за утврђивање чињенице да ли би саслушање пред органом који води поступак погоршало његово психичко или физичко стање. Као и у сваком случају када суд као

орган који води поступак нема потребних стручних знања суд се помаже вештацима. Сматрамо да је нужно да се пре саслушања лица чије сте саслушање одредили они подвргну вештачењу од стране неуропсихијатра на ове околности психичког здравља и могућности његовог нарушавања, а када су у питању сведоци Филић Викица и Стјепан Пеулић посебно код њих је ситуација таква да су они започели своја сведочења пред овим судом, та су сведочења прекинута, Стјепану Пеулићу је позлило у паузи на претресу 30.01. и њему је измерен крвни притисак 200/100 и пружена лекарска помоћ, те саслушање није довршено. Викици Филић је позлило у току суочења са првоокривљеним 27.03.2009 године, измерен је крвни притисак 190/100 и то је саслушање прекинуто. Потсећамо да је, односно не би даље елабориро ово просто само да кажем да ово указује на одређене проблеме са здравственим стањем оба окривљена али ми за то немамо стручни налаз. Њима је овде пружена помоћ од стране лекара који овде пружају интервентну помоћ и ти лекари нису, по мом сазнању, заклети судски вештаци да би могли да дају мишљење да ли неко може да настави поступак или га треба прекинути. Посебно што нисмо чули да ли су они поново мерили крвне притиске овим сведоцима као што је чињено у случају кад је позлило овде пуковнику Димитријевићу којем је мерено 170/100 па је накнадним мерењем утврђено после 20 минута да има 120/100 и да је способан да прати суђење. Сматрамо да је ово требало учинити и са ова два сведока, а ако већ то није учињено да треба одредити вештачење од стране вештака интернисте, кардиолога и психијатра. У нашем опширном поднеску који смо, нажалост, тек јутрос поднели суду зато Вам сада узимам време, смо детаљније објаснили зашто сматрамо да је ово нужно, на ово на закон упућује, сматрамо да ће уколико прихватите наш предлог суд сачувати чистоту овог новог доказног средства које није испитано у мери да се може користити као прихваћено за све сведоке који одбију из неког разлога да сведоче пред овим судом. Овде је и протек времена, овде је и нешто што исто не спада у домен судског знања, а то су питања разноликости трауме и могућности секундарне виктимизације код оних који су непосредне жртве били, у овом догађају и оних који су да кажем секундарне жртве јер су трауму преживела њима драга лица. Према томе предлажемо поштована председавајућа да одредите вештачење,

да се застане са извршењем овог вашег решења до добијања налаза вештака. Што се тиче институције која треба да обави вештачење ми предлажемо да то буду вештаци са сталног списка судских вештака овог суда у Београду, свесни смо да постоји институт међународне правне помоћи кад је у питању могућност да то вештачење обаве и вештаци суда по замолници, међутим морамо да се противимо оваквом решењу зато што не сматрамо у ситуацији када постоји тужба Републике Хрватске против Републике Србије у Хагу, то смо већ истицали раније, не сматрамо да се може у целини веровати објективности зато што се ради о ратним злочинима који су потка и основа за тужбу пред судом у Хагу коју је поднела Република Хрватска против Републике Србије. Опреза ради не сумњајући у честитост било ког хрватског вештака предлажемо да би отпала свака сумња да то одраде наши вештаци на начин што ће отпутовати тамо где треба и обавити вештачење или присуствовати макар вештачењу које врше хрватске колеге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Тачно је ово што адвокат Градимир Налић каже да је реч о ратним злочинима и управо зато што је реч о томе треба имати у виду да сведоци оштећени уопште нису ни у каквој законској обавези да се одазову на позив суда. Овим предлогом који је недобронамеран, а што је упадљиво да је и на штету оптужених ми само долазимо до тога да поново повређујемо те оштећене који су се једном одазвали и сада учинили напор да оду у Вуковар да доврше своје сведочење тако да мислим да је ово само срачунато на то да се прави нека, нека посебна атмосфера и клима овде и да се, али у сваком случају на уштрб окривљених.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сматрам предлог одбране у овом тренутку неоснованим у најмању руку преурањеним. Ми тренутно у овој ситуацији не знамо какво је психо-физичко стање сведока који би требало у наставку суђења да сведоче и о таквом предлогу би се евентуално могло размишљати у ситуацији ако би се сведоци изјаснили да из одређених разлога, здравствених пре свега нису способни данас да сведоче. У потпуности сматрам неоснованим предлог да се изврши некакво неуропсихијатријско вештачење јер нема никаквих индиција да су у питању лица која би због душевног здравља била онемогућена да ваљано сведоче,

евентуално за случај неких проблема психолошког вештачења, али неуропсихијатријског у сваком случају апсолутно неосновано.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца оптуженог Милана Радојичића адвоката Градимира Налића да се обавља вештачење здравственог стања сведока Стјепана Пеулића и Викице Филић с обзиром да је веће већ донело одлуку да се они саслушају преко видео-конференцијске везе, а било какво вештачење није од утицаја на овакву одлуку већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја поново и по ко зна који пут понављам да страни држављанин ако неће да дође у суд из било ког разлога да ли здравственог или било ког другог може и да буде потпуно здрав, а да неће да дође, суд нема никаквих мера принуде у том случају никакве санкције. Страни држављанин се онда једино може саслушавати преко видео-конференцијске везе. Чак и да се извештачи да су потпуно здрави ти људи њихова је одлука уколико неће да дођу на суд не могу се натерати да дођу у суд у Београду.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

**НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА
САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА**

СВЕДОК СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ

***КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у Жупанијском суду у Вуковару
судија Јадранка Курбел.***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још присутан? Добар дан госпођо Јадранка, ко је још присутан ту у судници?

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Добар дан, поздрављам колеге у Београду. Овдје је присутна Ваша судска савјетница Ирина Ковачевић, овдје је пуномоћник оштећеног сведока Стјепана Пеулића одвјетник Хрвоје Банић, који је данас приложио пуномоћје у спис. Да ли ме чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујемо.

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујемо, чујемо, а пуномоћје за?

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Пуномоћје данас уложено у спис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога? Нисам чула за кога пуномоћје?

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Значи пуномоћ за оштећеног свједока Стјепана Пеулића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ту судијски помоћник Окружног суда у Београду Ирина Ковачевић?

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Да, да, она је ту, она је овдје, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И записничар?

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Ево овдје смо заротирали па ћете видјети Вашег помоћника, записничар је Рената Павић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

***КОНСТАТУЈЕ СЕ да су у Жупанијском суду у Вуковару
поред судије Јадранке Курбел присутни сведок Стјепан
Пеулић, пуномоћник сведока оштећеног Стјепана Пеулића
адвокат Хрвоје Банић.***

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Павић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Панић?
Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: П, Павић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Павић.
Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Рената Павић.

***Записничар Рената Павић и судијски помоћник
Окружног суда у Београду Ирина Ковачевић.***

***СВЕДОК СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ са личним подацима као на
записнику о главном претресу Окружног суда у Београду
од 30.01.2009 године, опоменут и упозорен, а и заклет на
прошлом претресу, исказује:***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Пеулићу, добар дан.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ме чујете?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Добар дан, чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошли пут у суду у Београду нисте завршили Ваш исказ, данас ћемо то наставити. Ви сте испричали шта сте имали и суд Вам је постављао питања, сада је на реду да, стали смо до ситуације када тужилац поставља питање. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли се сетити где сте затекли, на ком месту леш Томислава Сабљака од оца Миле?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Могу. Према Опатовцу од млина можда једно сто метара иза аута је лежо, ишо кренуо је за Илок са аутом и иза аута је лежо мртав.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је поред тог леша био још неки леш?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, нико није био само је он био сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте још на неком другом месту покупили још неки леш и ако јесте чији?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, видео сам после, четврти-пети дан, овога Пејић Драгоша, Драгутина и његовог зета Мију Божића ту иза села иза Марка Јовановића куће, Младена уствари кућа, су

лежали један поред другог, њих су одвели од куће и тако су их тамо убили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Лешеве које сте Ви купили где сте однели и јесте ли били присутни кад?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам, ја нисам купио лешеве, ја сам ишо купити стоку, лешеве од стоке, а шурјак Ивица је купио лешеве, мртве. Ја сам једино Туну ето ишли смо у млин по гориво да запалу бикове код Туне Јовановића и онда су рекли да идемо тамо натоварити Туну и претоварили приколицу код Ивице Филића у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Пеулићу, само мало, Ви се померате лево-десно, само мало усмерите уста према микрофону да бисмо јасније Вас чули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате где су, на који начин ти лешеве сахрањени и јесте ли Ви евентуално били присутни тој сахрани?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам ја био онда, ја сам био ишо на обавезни рад, а нисам ишо сахрањивати мртве, то је шурјак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У делу свог исказа сте поменули да сте у простору земљорадничке задруге уочи тог страдања на минском пољу у два наврата видели Љубана Деветака, кога наводно добро познајете из ранијег времена.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па скупа смо у школу ишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте га тачно у том простору видели и да ли је неко био с њим Вама познат или непознат?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Прво увече уочи минског поља, онда је одвојио људе радни вод, то је прочито и одвојио и одвео код, нисмо знали ми куд је одвео, онда смо чули да су били код Милића Мирка у кући, а ујутру кад су дошли онда сам видео њега и доктора Станимировића кад сам ишо на испитивање у задружну кухињу и крај њих ја сам прошо и још сам реко Љубану пита га «па реко си да не морам ићи на обавезни рад да будем код куће да мељем шрот људима јел није струје било», а ја сам имо чекићар за трактор, каже «кад се вратиш натраг онда ћеш каже млети» и онда ми је било јасно кад су одвојили ове, јер су прво једне одвојили и он је прочито, то су гледали на казети који су били у ХДЗ-у кад се пеко бик које су гледали на казети те су одвојили и те су боли ножевима и тукли са жељезном цијевом и то је Љубан све гледо са тих степеница из задруге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли се сетити имена неких од тих људи који су издвојени и који су ту тучени, а онда и имена оних који су издвојени и одведени у кућу, како Ви кажете, како сте чули Марка Милића?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не Марка Милића, Мирка Милића, Мирка Милића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мирка Милића, извините. Кажем, можете ли се сетити имена неких од тих људи који су ту тучени и то што сте Ви гледали, а и имена оних који су издвојени и одведени у кућу тог Мирка Милића?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Могу. То је било уочи минског поља који су одведени, одведен је Филић Ивица, Батаковић Берислав, ко је то, Мата Мађаревић и не могу баш то точно све набројити, отишло је њих доста, мислим, али не могу ја све набројити, јер то је био мрак и нисам могао ја видјети точно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А имена неких од ових што су одведени у кућу Мирка Милића?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па то су ти.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, ови који су тучени ту?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Тучени, Мата Ходак њега су са железном цијевом тукли и боли ножом, Ивица Мујић, овај Туркаљ Јосип, Лукетић Пера и два сина његова, Сабљак Марко и брат његов Ива, ко још, било је њих једно двадесет што су одвојили, не могу точно баш све имена се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли се сетити ко је издао наредбу да се крећете попреко те детелине горе у правцу тог винограда и где се налазило то лице, ако сте га видели, које је издало ту наредбу, односно где су се налазили и остали војници у тренутку када сте Ви кренули преко детелине?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Они су ишли иза нас, једни су ишли крај нас пратили нас, а једни су ишли иза нас. Сад ја нисам видио ко је напред био, ко је дочеко и окренио да идемо горе у то поље минско, то ја не знам, а не знам ни ове остраг који су били иза нас, ја се окрето назад нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте кренули преко детелине, значи не путем, да ли сте видели где се ти војници налазе у односу на Вас?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Они су после кад смо ми ишли по детелини онда су нам рекли да пазимо да су мине, да ногама разгрђемо траву и у једном тренутку су почели пуцати и један,

неко је вико «лези» ја сам легло у траву, био сам чисто у разору онако лежим, то је праштало, то је пуцало, то су меци прштали око ушију и онда су викали, престало је пуцати и неко је вико «устај». Ја сам се бојао дигнут главу јер онда још нисам био рањен, реко ко зна јел има ког живот ако дигнем главу можда ће пуцати, међутим видео сам да су неки већ устали се и онда су наредили ми који нисмо рањени да скидамо још до пута мине, потезне мине и ми смо то скидали и кад смо изашли напоље онда је један са цесте наредио да ове што су остали рањени у минском пољу да идемо извести ми који нисмо рањени. Ја сам ишо и још овај Кризманић, Кризманић јесте али не могу се имена сјетити, извести Ивицу Мујића и у том моменту сам нагазио на «паштету» и тако да ми је однела палац и онда су нас покупили и одвезли у Шид. Из Шида су нас вратили назад опет код нас у амбуланту и сутрадан нас је војска, војно возило до Шида одвезло и онда су нас претоварили и одвезли у Митровицу у болницу нас четворицу што смо били најтеже рањени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се можете сетити од момента када сте окренути у смеру Борово фабрике тамо и када вам је наређено да ногама лево-десно по детелини, колико је отприлике метара сте прешли до места на коме је активирана прва мина?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па једно четрдесетак метара од улаза у минско поље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли можете да се сетити ко вам је давао наредбу, односно упутства како да то преостале мине разминирате? Да ли једно лице или више њих и можете ли се сетити како је ко изгледао од њих?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па био је један плав у униформи војној, а сада, онако плав младић, он је наређиво да скидамо мине, реко је да ноктима или зубима да тај најлон прегриземо, а међутим један је имо грицкалицу па је са грицкалицом од ноктију кидо најлон и тако ми скидали и изашли напоље на пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је само то једно лице давало упутства за то разминиравање?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па било је њих више на цести тамо, а сад не могу ја, нисам био ја у близини да сам могло знати, а можете се мислити кад видите иза себе толко побијених лежу, онај један се дигло одједанпут горе каже «то скините онога», а ко је то тамо

био, ко није ја то не могу знати, мислим ја нисам био близу цесте, јер они су на цести командовали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сам хтео да Вас питам, то лице које Вам је давало упутства да то разминирате, где се оно налазило и у ком положају, да ли је лежао, стајао?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: У стојећем положају, стоје на цести и кад смо изашли, то мене кад смо скидали изашли напоље онда сам ја њему казо да има на цести четири тенковске укопане, каже «не дирајте то», каже «то ће снајперисти средити».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Па ја бих питала господина Пеулића да нам каже шта он зна о својим мештанима Љубану Деветаку, Милану Девчићу, Радојчићу и осталима, шта су они били у селу и у којим је он приликама био са њима?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Молим, нисам чуо питање?

НАТАША КАНДИЋ: Ево на пример, можете ли да нам кажете за Љубана Деветака, шта је Љубан био у селу у то време?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па Љубан се представио, то је било 15.-ог ваљда, да је дошо у салу, купио нас све и дошо у униформи са «калашњиковим», метио «калашњиков» на салу на бину и окренуо се каже «не морам се представљати, сви ме знате и познате, од данас је рат и каже не бојте се ништа, ако шта треба неко и ако неком нешта пофали нешто да се дође њему обратити», он се тако представио.

НАТАША КАНДИЋ: А када је Милан Девчић у питању, шта је он био?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Милан Девчић је био командир милиције, он је био у милицији тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли Ви имали прилике да разговарате са њим у том периоду?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам, јесам имо сам, прва прилика кад сам ишо се пријавити изашо од комшије из дворишта и пита ме за зетове «ди су моји зетови», «откуд реко ја знам ди су зетови» и то је било кад смо ишли пријавити се кад смо ишли купити те свиње и то мртво, е после сам онда су дошли уочи минског поља негде око пет сати поподне, дошли су њих тројица у униформама, један је био из Крагујевца, а ова два не зна одакле су били и тај из Крагујевца.

НАТАША КАНДИЋ: Само да га замолите да се не помера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замолила сам га.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ме је питао за сина, јер имам, «реко ошо је то јутро», «јел каже у ЗНГ-ама», реко «није, ишо је у Вуковар на стражу 1990. кад је то почело ишо ту на стражу као резервиста».

НАТАША КАНДИЋ: Мало приђите микрофону да можемо да чујемо.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Дошо је Милан Девчић по њега и ишо на стражу у Вуковар са Миланом Девчићем и тај из Крагујевца кад сам ја то њему казо он засто каже «шта ви то кажете», па реко био Милан по њега и одвео њега и Миленка Кесера и још једнога Тепавца и каже тај човек онда мени па каже «он нас је посло да запалим ти кућу». Он се зачудио што је Мића био по мог сина и онда је реко да ја идем код Миће у милицију да му кажем и ја сам отишао. Мића је пред командом стојо тамо пред милицијом, ја кажем «Мићо е баш тебе треба, реко «Мићо, шта сам ја крив да запале кућу што си ти водио сина мог у Вуковар», каже «Марш кући, мајку вам јебем», каже, «ја ћу вас потући». Ја видим да нема друге, објашњења.

НАТАША КАНДИЋ: Мало, опет, немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Пеулићу, ја бих Вас опет замолила кад Ви тако померате се од микрофона ми Вас не чујемо или слабије чујемо, тако да држите уста ближе микрофону да би Вас потпуно јасно чули.

НАТАША КАНДИЋ: А када је у питању Милан Радојчић, јесте ли имали прилике са њим да контактирате?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам кад сам ишо се пријавити он је одредио шта ћемо ићи радити, требали смо прво ићи.

НАТАША КАНДИЋ: На којој је он функцији био, је ли био на некој функцији?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Је, он је распоређиво за посо.

НАТАША КАНДИЋ: За посао, а овај, да ли је распоређивао само Хрвате или сво одрасло становништво у Ловасу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Само Хрвате.

НАТАША КАНДИЋ: А јесу ли Хрвати морали, јесу ли имали неко обележје, јесу ли морали да носе траке неке?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесу, сви смо морали имати бјеле траке око руку и на капијама сви смо имали обесите ручнике.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је вама рекао да носите те траке?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То су рекли кад су први дан, кад је био напад ови што су били у кућама ишли по селу, кад су улазили у село.

НАТАША КАНДИЋ: Само ми кажите још, после минског поља јесте ли Ви видели некога од њих, Деветака, Девчића, Радојчића, јесте имали прилику да их сусретнете непосредно и да их нешто питате, шта се то догодило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Видио сам Деветака, био је код мене у кући он и Влада Сомборац и Римар Мирослав, Мирослав је умро, а био он и нудио ми је краве да узмем, да ће ми довести краве, ја кажем видиш да сам ја на штаке ко ће хранити, па каже онда да свиње узмем, па реко ено имам у свињцу четрдесет комада и осам крмача, шта ће ми, не треба мени, ко ће то ранити, не може жена сама, имала је и унуку код себе и не може она то радити.

НАТАША КАНДИЋ: Нисам разумела, зашто Вам је нудио краве и свиње? Чије су то краве и свиње?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па он би то доно, а свиње су биле моје, а краве ми нудио да он ће донети и храну и све и да ће довести цуре које ће мустити, хранити, а ја само да гледам и да заповедам.

НАТАША КАНДИЋ: А чије су то краве биле? Је ли из села или?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не знам ја, ја нисам примио, ја сам одбио то, а није ми ни довео, а чије су биле ја не бис знао казати откуд би он довео и шта.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте са неким разговарали о томе шта се догодило на минском пољу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам ништа ја о том разговаро с њима.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте, овај, када сте поведени на минско поље, јесте Ви знали куда идете?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па нисам знао да идем на минско поље али сам претпостављо да ће нас поредат у виноград и потући. Било ми је јасно да идем на стрељање и кад смо ишли доле Мића је гледо из гараже и смијо се и на ћошку су, Хрвати нису смели тај дан до дванаест сати нико из куће ићи, а њихови очеви и родбина су стојали на ћошку и гледали кад смо ми ишли на минско поље. Мића је гледо и смијо се кад смо ишли доле и кад смо дошли тамо до једног моста онда је један реко овом Јоси Оструну и носио је крух под руком, каже «Баци то више то неће требати», онда ми је било јасно да идемо на стрељање.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је то рекао Оструну да баци хлеб?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Од отих што су нас пратили.

НАТАША КАНДИЋ: Војници или?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Војници.

НАТАША КАНДИЋ: Војници или ови из «Душана Силног»?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То Вам ја не бих знао казати, сви су они били једнако обучени, јел су то били «Душан Силни» јел су били резервисти не бих знао то, не бих могло казати.

НАТАША КАНДИЋ: Сад сте нама рекли да Хрвати нису смели да изађу из куће тог дана до подне, а како то знате?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, то ми супруга рекла.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је њој рекао и осталима да не излазе из куће?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па тако су наредили, ишо овај добовати, тако је она мени рекла да нису смели.

НАТАША КАНДИЋ: Нисам разумела, ко је њој рекао и осталима да не излазе?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, чујте, ко је реко, па неко је кренио, па су вратили натраг и онда су једно од другог чули и тако.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, поменули сте, овај, доктора Станимировића, Ви сте њега тачно видели шта, испред улаза у задругу или?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Он и Љубан су стајали у задруги и то могу дан данас показати ди је стојо један ди је стојо други, ја сам био у кухињи на испитивању прије него што ћемо кренути на минско поље и онда је каже иду сви, значи требало су ићи прво ови што су били одвојени, е онда су наредили да иду сви и прошло то крај Љубана и крај Станимировића. Љубану сам казо да је реко да не морам ићи радити да будем код куће и да мељем, а каже кад дођеш из винограда каже онда ћеш млетити, тим речима ми реко.

НАТАША КАНДИЋ: Код истражног судије сте рекли да кад сте дошли на минско поље, када сте доведени на минско поље да вам је тада неко рекао да су те мине поставили Хрвати, а ко Вам је то рекао?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То су рекли, то су ови рекли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ближе микрофону, молим Вас, господине Пеулићу, нисмо Вас чули ово што сте сад причали, удаљили сте се.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је неко са стране од тих што су били на цести вико каже «то су ваши поставили мине».

НАТАША КАНДИЋ: Само још кад Вас је тужилац питао за то кад сте почели да разминирате мине, ја нисам разумела, да ли тај официр који је наредио да престане да се пуца, да ли Вам је он показао како да разминирате те мине или неки војник или ко је, како сте знали?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је био.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је био војник, а тог официра што је дао да се престане пуцати ја њега нисам видио јер нисам био близу цесте већ ови који су били близу цесте они су видели да је наишо ауто и да је стао и онда је пито, вико каже «шта ту цивили раде».

НАТАША КАНДИЋ: А кад је тај официр то рекао је ли се он некоме обратио, то кад је рекао «Шта раде ови цивили овде», је ли неко од те војске која вас је спроводила и довела ту, је ли изашао неко, је ли се некоме?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То Вам ја не могу казати, кажем ја нисам био, ја сам био у том средини даље сам био од цесте тако да нисам ни чуо и у оном страху нисам могао ја ни чути ни разумети, а ови који су ближе цесте који су били до цесте они су чули шта је реко.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, док сте ишли тако у тим колонама је ли било то на неки нормалан распоред у колони или су, и такав распоред који је био током кретања колоне, је ли остао исти када сте ушли у ту детелину? Да ли разумете?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Тај моменат смо се раздвојили, раширили у једну колону, у једну врсту као и држали за руке. Прво смо кренули према винограду, онда смо се окренули према Борову, онда су рекли да пазимо да има мина.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми само кад сте ушли у то поље, да ли су војници и они ушли у то минско поље?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То нисам ја видио, ја сам само чуо од осталих, ја се окрето нисам јел нисам имо храбрости јел сам знао ако се окренеш можда ћеш добити прије, овако шта ми бог да, окрето се нисам, само сам чеко куглу у главу.

НАТАША КАНДИЋ: Само ми ово кажите, да ли сте Ви могли да видите и да видите одакле се све пуца? Мислим на то кад се

налазите у том минском пољу, у тој детелини, одакле се све пуцало на вас?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Пуцало се иза леђа.

НАТАША КАНДИЋ: А с предње стране у вас, да ли се пуцало?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Пред нама никог није било.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Испред нас никога није било.

НАТАША КАНДИЋ: Никога није било. Није било никаквих места за пуцање испред вас?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не. Није.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам још нешто, тужилац Вас је у истрази питао за Крњајића и за неке приче које су кружиле селом у вези са Кризманићем Видом, да ли то нешто, шта се то причало?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па јесам ја причо, ја сам то чуо у Загребу, јер знате како кад смо дошли у Загреб у прогонство онда кад смо се сретали свако је свој доживљај причо. Онда ми је Славко Божић испричао да је Крњајић дошо код њега и каже «не бој се, каже, ништа, остани унутра, само вежи каже пешкир на капију, а каже Виду смо убили».

НАТАША КАНДИЋ: Шта је рекао, нисмо чули? Само поновите нисмо чули.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам чуо у Загребу кад смо се срели ето свако је причо, шта смо друго причали већ како је ко прошо и онда је Славко Божић причо како је код њега дошо Крњајић и каже «Теби нећемо ништа, а Виду смо, каже, убили».

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте да сте се три дана скривали, када је то било и где се и када пријавили после тога?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Пријавио сам се у задругу ту ди је била, ту је била она канцеларија од шефа машинског парка код Радојчић Милана.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Када је то било, у ком периоду?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Како мислите, у које доба дана или?

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Не, на временски период пре минског поља колико дана?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па пријавио сам се 14-ог.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Колико је то место где сте Ви били удаљено од Ваше куће?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То место није било удаљено, ја сам био у својој кући, био сам у тој, моја кућа удара у задругу ту ди смо били после заробљени, то је било ето у селу, ја сам био код куће само нисам био у подруму, жена је била и дјеца у подруму, а ја сам био иза шупе, отрага.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте да сте пре рата били добри са Љубаном Деветаком.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да сте били школски другови, кажите ми, јесте се дружили међусобно, јесте се посећивали?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па нисмо се посјећивали кад је он био у Осијеку, а срили кад је дошо из Осијека код пунице његове увек смо се поздравили, руковали.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Кажете били сте добри до рата, после када је кренуо рат је ли се то променило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па он није позно више никога.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Кажете да сте били присутни на том обраћању када се Љубан Деветак попео на бину и обратио се присутнима у сали.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте да се није представљао, да је рекао да га сви познају, да нема потребе, да ли је он том приликом, између осталог што сте навели и рекао да је у селу уведена војна управа, да је уведен полицијски час, да је он од стране. Одговорите.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је реко да је он све и да никоме ништа да знамо да је рат и да никоме ништа не сме се десити, ако неко неком нешта буде да се њему обратимо.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Реците ми, да ли је спомињао да је уведена војна управа?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Није. Ја се не сећам, не сећам се тога да је реко.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли се не сећате или није спомињао?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не могу се ја сјетити да је то казо, то се не могу сјетити точно.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли је спомињао да је од стране самосталних области, аутономних области Славоније, Барање и Западног Срема постављен за директора задруге?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: У истрази сте спомињали да је Ваша супруга долазила код Љубана Деветака да тражи некакав новац.
Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Она је била то јутро кад ћемо ми ићи, када смо протерани 26.-ог ујутру код њега, то је он мени реко у Београд кад сам био и ја сам то реко да је она рекла и да је дао, али они су прво мене покрали и однели све што сам имо и онда је он дао.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Кажите ми ког 26.?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: 26.12.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте да сте 17. ишли до трговине да купите нешто.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли је трговина у том периоду радила тих дана пре 17.?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте, јесте.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ко је био, да кажем пословођа или шеф те трговине у коју сте Ви одлазили?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па била је Даница Воркапић и била је Кукић Бранка, не знам сад точно како је име, само Кукић, она је радила у трговини.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Воркапић, сведок Воркапић Даница је саслушана у истрази и она је изјавила да је трговина почела да ради 18. тек, је ли остајете при ономе што сте рекли да је радила раније?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Радила је раније.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: У вези догађаја када су неки боли ножевима, рекли сте да је Љубан одредио или да он зна људе који су то одредили, на основу чега имате таква сазнања?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, кад је он прочито све, он зна ваљда ко је наредио, кад је он њих одвојио, он зна ко је њему наредио да их одвоји.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Јесте Ви били присутни, јесте ли чули да је неко њему то наредио или да је он некоме наредио да некога боду?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам чуо да је наредио, само је њих одвојио, а ови су Петроније, Аца и још неки високи плави наводно сам чуо да је Никола, а сад је ли Никола или није, они су тукли и боли ножевима, њих тројицу знам, а ове друге не знам.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте да сте Љубана Деветака видели после минског поља да Вам је нудио некакве краве и свиње, да ли можете да определите датум кад је то било?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То не могу казати, кад сам се вратио из Митровице којег датума је било, не бих знао то казати.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: А у ком месецу бар?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је некако било у дванаестом месецу, сада којег датума не знам, то је било можда негде 18., 20., али нисам сигуран.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Одговарајући на питање пуномоћника оштећених рекли сте да нисте са њиме разговарали шта се догађало на минском пољу.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам, шта ћу разговарати.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Реците ми, због чега нисте разговарали ако већ знате да се он представио као командант свега у селу и обзиром да сте школски другови и да сте се знали од раније, због чега му нисте рекли шта је било на минском пољу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, шта ћу му казати кад он зна за то све, шта ја имам њему причати кад он за то све зна.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Одакле Ви, Ви то претпостављате да је он све знао или имате сазнања да му је неко реферисао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па ја то претпостављам, немам сазнања никаква. Нису они пред нама причали што су причали тамо у својој команди.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Дobar дан. 1996. године сте детаљно говорили да су у пролеће 1991. године формиране сеоске страже и патролне јединице, да је ту било ловачких пушака, да је било неколико «калашњикова», прво моје питање је, пошто су неки сведоци говорили о кризним штабовима, да ли је то исто сеоске страже и кризни штаб?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па кризни штаб је постојао у општини, а било је који су ишли на стражу.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Како су биле организоване страже?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па било је по улазу у село, на сваком улазу у село су били увече се ишло да не би ко дошо у село као направити неред.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Колико је припадника сеоских стража било?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Е то Вам не бих знао казати.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесу ли то сви мештани села Ловас?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нису, нису сви.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Можете ли, молим Вас, макар оквирно отприлике?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па шта ја знам, ја знам ко је био онде ди сам ја био код ето, ту сам био баш код Љубанове пунице, а улазу и ту који су ту били у смени самном, а даље не бих знао казати.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Следеће питање је колико је оружја укупно било код припадника сеоских стража?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То ја не знам, ми смо добили ловачке пушке, неко је имао ловачку пушку, а «калашњикова» је било можда, чуо сам да је било можда четири-пет.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А где сте добили ловачке пушке?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: И то је било у опћини, добивали смо да идеш на стражу и онда си добио ил си добио ловачку пушку или «калашњиков». Они су, мислим ловачке пушке су све предане у опћину и тамо се онда ето то узимало и ишло на стражу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А ко је у општини обављао те послове одређивања распореда, вођења евиденције ко иде на стражу, давања оружја?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Е то исто не бих, знам да је мени био заповедник Ивица Мујић као тог одељења које је ту ишло смењивало се, а ко је био главни у опћини то не бих знао казати.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Реците ми само да ли су припадници Ловаса одлазили негде на обуку, ти који су учествовали у сеоским стражама?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не. Колико ја знам не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Даље, изјавили сте 1996. да у данима који су претходили нападу да се увелико причало о томе да ће село бити нападнуто, па је моје питање јесте ли Ви били спремни да браните село?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисмо ми били у селу, није било остало, пола села је отишло за Илок, мало је у селу било.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Конкретно, колико људи је остало у селу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Колико људи је остало у селу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То не бих знао казати, то је био, они имају списак, ми смо се сви морали ићи пријавити који смо остали у селу, сви смо морали ићи у опћину пријавити се, пописиво је овај Сава Клисурић, вршио попис који су били у селу остали, они имају списак тај сигурно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То говорите о 10., десетог месеца?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па 10. је био напад.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: О томе говорите?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: 10. је био напад, а после смо морали ићи сви пријавити у опћину које је остало и ко живи у селу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Значи после напада сте се пријављивали?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Даље, моје питање везано за 17. октобар када су, ако можете да поновите пошто, јер је био јако лош тон, ко је дошао тачно пред Вашу кућу и шта Вам је рекао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није дошо, већ сам ја ишо из дућана и стали су са трактором и са корпом за трактор и њих тројица је било и код Балић Марина су палили кућу, он и жена и снаја су стајали уз комшијину кућу, а ову су палили и тај је претрчо преко један и тражио је особну карту од мене, ја кажем «немам био сам у дућану», реко «ето ту ми је кућа преко можеш ићи видјети» и ја сам, ишо је он за мном и ја извадим карту и донесем му и он старих марака ових, не марака већ куна са новим кунама, каже «ди ово нађемо каже гориће кућа ко и ова што гори», а ко је тај био ја не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесу ли стигли са возилом неким или?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Трактором су ишли.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Говорили сте претходно и у јануару ове године, да је било војно возило, стало пред Вашу кућу, па је питање зашто мењате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Стало је војно возило али је то дошло из Товарника, њих двојица су дошли који су познали мог шурака и забунили се па су стали код мене пред капију.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесу ту била нека војна лица?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па били су они у униформи војничкој, био је из Товарника Славко Зорић и овај други не знам како се звао тачно.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Какве су униформе биле?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па биле су СМБ.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесу ли имали неке беле упртаче?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Где су им били чиновни, на раменима или на прсима?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ови нису имали чиновне ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сад, да појаснимо ово сад о чему причате, на шта се односи на, на који дан?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па на 17.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад 17.? У вези које ситуације?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па то је било, ето кажем, кад је овај, кад сам ишо из дућана и кад су палили Балић Марина кућу, а ово за Зорића и тога то не бих знао точно који је дан био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Пошто је то био, можда сам Вас погрешно разумела, данас сте први пут рекли да сте Девчића видели да Вас је питао за зетове?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То до сад нисте изјавили.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па нисам, чујте, не можете то свега се сјетити увек.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Још једна је примедба, до сад сте изјављивали да нисте сигурни и у јануару сте одговорили судији да нисте сигурни да ли је Воркапић Илија или је Девчић био командир милиције, данас сте изричито да је Милан Девчић командир милиције, је ли то Ваш одговор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то, немојте тако да цитирате, није говорио да није сигуран, сви његови искази помиње се да је Милан Девчић командир полиције.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Судија, само ако дозволите. 29.страна 30.јануар ове године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам шта хоћете да цитирате, на моје питање ко је био важнији Воркапић или Девчић он је рекао «ја не знам ко је био важнији», али је увек говорио да је командир полиције био Милан Девчић.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: 1993. године рекли сте да је Девчић Милан један од главних четника касније постављен за командира милиције, зато Вас ово питам.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па поставит одма, кад сам ја ишо, сада кад ми је реко да ће нас потући све, онда је он већ био командир милиције, тај из Крагујевца што је човек био код мене да запалу кућу он је тако казао.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Шта Вам је тачно казао у односу на Девчића?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Да је Мића, да је Мића послао да запале кућу.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А није Вам рекао да је командир милиције?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Да. Да идем код њега.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Поменули сте да кад сте се пријавили на рад да је требало да Вас води Баћа Жадањ, да ли је то Фрањо Жадањ?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То му је надимак Баћа? Надимак је Баћа?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам разумио питање.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је то лице Фрањо Жадањ или Баћа Жадањ исто?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је исто, само му кажу Баћа, а име му је Фрањо.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А ко је то био? Шта је он био у селу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ко је био? Он је био као да нас води у задружни воћњак да купимо грање, да круха није било из Вуковара није долазило, а овај пекар није имо, да идемо купити грање и дрва да донесемо да се може пећи крух за село и за војску.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли он био у униформи?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не. Онда није био.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Је ли имао оружје неко?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Онда још није био. Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажете «онда још није био», кад је био у униформи?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: После, после је био и он кад сам се вратио из Митровице онда је и он био у униформи.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А Владо Сомборац, данас сте га споменули?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Владо Сомборац, њега су метили за председника месне заједнице.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добар дан господине Пеулићу, адвокат Игор Олујућ. Како се осећате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Како се осећам? Па не знам како би се Ви осећали да сте Ви претрпели оно што сам ја претпрео.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не. Питам Вас како се сада осећате? Да ли имате здравствене сметње неке или Вам је добро здравствено стање? Како се сада осећате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па како се осећам, осећам се напето, нисам ја ишао по судовима, да ја се судим, да се парничним с никим, нормално да се осећам напето.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Реците ми који је разлог Вашег недоласка у Београд на сведочење?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па зато што ми је ето позлило онда кад сам био, било ми је позлило.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте се након тога обраћали неком лекару за помоћ.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ко ме?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја идем стално овде у Вуковару у болницу.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јесте ишли и пре Београда или после Београда сте почели да идете?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па ишо сам и прије и сад после Београда идем.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Па је ли Вам тај лекар констатовао неку промену стања?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам ја њему ништа ни казао за ово.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли је он утврдио да сте друкчијег здравственог стања?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није ми ништа говорио.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Није Вам рекао после доласка у Београду Стјепане баш си лоше или тако нешто?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није он ни знао да сам ја био у Београду, нисам ја њему ни рекао да сам био у Београду, нит ме питао.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Шта сам хтео да Вас питам. У лекарској документацији која постоји у списима предмета се Ви именујете као припадник резервног састава Збора националне гарде?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А одакле Вам тај статус?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па то сам добио зато што сам ишао на стражу. Добио сам у Загребу кад смо били у прогонству.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи Ви сте били припадник резервног састава Збора националне гарде?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па био сам припадник кад сам ишао на стражу који смо били на стражи.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи то није била цивилна заштита?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па је била цивилна заштита кад нисам имао униформу, ми нисмо нико имали униформу.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Сачекајте, не може да буде. Извињавам се, не може истовремено да буде цивилна заштита и Збор националне гарде?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Тако су ме уписали.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А како сте се Ви осећали?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Како, како би се осећао, како мислите како сам се осећао?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Па као припадник Збора националне гарде или као припадник цивилне заштите?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам се осећао као припадник браћења свог села.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: И Ваш командант Ивица Мујић јел и он био припадник Збора националне гарде?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Исто је био тако ко и ја што сам био.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А јел знате ко је био изнад Ивице Мујића? Да ли је он имао свог команданта?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не знам.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли је био још неки командант ранга Ивице Мујића у селу или је он био за цело село?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није он био за цело село, он је био, свако је имао своје, ваљда десет људи, колико, шта ја знам, али било је више њих.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: И нису они имали никог изнад себе?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не. Не знам, то не знам ког су имали изнад себе.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Рекли сте да сте петнаест дана пре него што се десио напад на село престали давати стражу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Јел сте то само Ви престали или су сви у селу престали давати стражу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Сви, сви су престали, нико није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Пеулићу опет се померате, подигните мало тај микрофон тако да, јел можете мало да исправите? Тако, ево нека Вам ту неко намести тај микрофон да би Вас гласно чули шта. Изволите даље колега.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Кажете сви су престали давати стражу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ко Вам је наредио да престанете да дајете стражу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па ко је наредио, више нико није долазио по нас и нисмо ишли више на стражу.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А јел сте питали Ви неког?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Била је војска и оружје се предало, што је било у селу то се носило у опћину и сви су предали и после је отишло у Илок.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Ко ме сте предали оружје?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам ни имао онда оружје, ја немам оружја свог, ја сам у опћини дизао оружје и ишао на стражу.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Да. Али рекли сте сад да је оружје неко предато некоме.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па предано је, село је предало, тај кризни штаб што је био предао је војски кад је дошла из Товарника је дошао официр и товарнички свећеник и каже ко има у селу оружје да се све преда у опћину.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: И то је предато?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је предано, колко је предано, колко није, ја не знам. Нисам ја био тамо.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи, то је само прича.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је прича.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Мене интересује да ли Ви остварујете неко право по основу закона о хрватским, само тренутак, закон о правима хрватских бранитеља из домовинског рата и чланова њихових обитељи.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Остварујем.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли га остварујете као хрватски бранитељ или као драговољац?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Као бранитељ.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте након догађаја у селу Ловас узели активног учешћа у оружаном сукобу на простору Хрватске?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не. Ја нисам се могао обути и нисам ишао, био сам у Ровињу у хотелу, и нисам се могао обути, ја сам био на штака и нисам више био.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: У могућности?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Био сам на боловању.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи, Ви сте статус хрватског, извињавам се, Ви сте статус хрватског бранитеља заслужили на основу ових догађаја у селу Ловас?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Даље бих Вас питао у вези Вашег пријављивања у задругу. Тог дана кад сте се пријавили, значи 13. или 14., ако се не варам, како сте рекли данас, да ли сте се пријавили прво у задругу или у месну заједницу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Прво сам се пријавио у задругу.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ово Вам говорим, да ли сте били заједно са Балић Вјекославом?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Предочићу Вам исказ Балић Вјекослава који је дат у истрази у Београду и он каже да се након два дана пријавио у задрузи код Саве Клисурића.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Сава је био у опћини.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Па јел сте Ви били код Саве?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам био после код Саве ишо пријавити све ког имам у кући и колико нас има.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А нисте ишли да се распитате за посао код Саве?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не. То сам се у задруги код Радојчића, Радојчић је распоређивао, тако су нам рекли.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јел сте заједно са Вјекославом Балићем распоређени тог дана?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Вјекослав је после дошао, Вјекослав је ишао и Пава Мујић и Славко Лукић, ишли су у Бечку по овце задружне.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А ко је њима то рекао да иду тамо?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Е, то, то ја не знам.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Па јел сте били са њима?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам, био сам са њима пред задругом.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Па зато што они кажу да је њих Фрањо Жадањ упутио на посао.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па и нас је Фрања требао водит да идемо купит грање у воћњаку, онда је рекао да не, да иде се купит по селу животиње које су потучене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја молим опет да тамо неко у судници намести овај микрофон јер се слабо чује, или да подигне или да приближи устима сведоку, заиста слабо чујемо. Е, тако можда је и најбоље да држите га у рукама да би. Хвала Вам.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Ако можете да поновите, рекли сте да је Вама Фрањо Жадањ, шта је Вама Фрањо Жадањ рекао?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Њега су послали да нама каже да идемо купити грање тамо што нас је било пред задругом и ја сам ишао кући по трактор и приколицу и кад сам дошао с трактором и приколицом пред задругу, каже нећете ићи купит грање, него идемо купити животиње што су биле потучене по селу, било је свиња, било је код једног је било осам бикова у штали, запалито, убито, и то смо ишли ми радит тај дан.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И наредних пар дана када сте скупљали стакло по селу, ко Вам је то наредио да радите? Рекао.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је наредио, то што не би знао казати ко је наредио, али мислим да је Љубан наредио да ће доћи из Европске и да почистимо стакла у центру тамо пред опћином и пред халом, да ће доћ и послао је људе да иду обавјестити по кућама да ће ако дођу код њих шта ће говорити.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: И које људе је обавестио о томе?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Обавестио је Лутровић Туну, Маџаревић Славка, мислим да је ишао Филић Ивица и не знам још доста баш који су, ал за ове знам да су ишли.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: Е, сад оно што мене буну, рекли сте да Вам је Фрањо Жадањ рекао да идете трактором по грање, па не идете по грање, то сте сада рекли.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па рекао је, па рекао је, он је био одређен да иде с нама да идемо купит грање.

Адв.ИГОР ОЛУЈИЋ: А шта Вам је рекао Милан Радојчић онда?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је рекао да чекамо распоред пред задругом, онда је дошо Баћа и рекао да идемо купит грање, кад сам дошао с трактором, онда је казо да неће се ићи купит грање, да се иде купит животиње.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Реците ми какву је улогу имао Милан Миљковић, да ли је имао неку функцију у селу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Милан Миљковић је био прије у машинском фаху у задруги.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Шта је радио тамо?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па био као механичар.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јел био неки шеф тог одељења или?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па ја мислим да је био он, није био шеф, али да је био заменик шефа.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А јел наставио да обавља ту функцију и после?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте, али он није био у селу, њега су довели он је био у Бачкој по њега су и по жену ишли, он је, има жену из Бачке и онда су ишли по њега, он није био у селу кад је био напад.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар господине Пеулићу, ја сам Градимир Налић, бранилац Милана Радојчића, ја ћу Вам поставити неколико питања. Пре свега, реците ми молим Вас, рекли сте данас на питање претходног колеге да сте, да је неколико дана пре уласка у село војске, да сте Ви престали да дајете страже и да је предато оружје, да ли је на дан када је извршен напад на село Ловас, било некога на стражама или у кризном штабу? Да ли је Вама то познато?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Колко ја знам да није.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је неко обавештавао из кризног штаба грађане Ловаса о томе да се припрема напад? И када? Да ли Вам је то познато?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја не знам то.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вам је познато шта значи израз «рубни»?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим Вас, јесте ли чули, описивали сте да је приликом напада било доста овај, да су меци зујали, да Вас цитирам, око ушију и тако даље, јел било граната?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Било је, пало је то јутро две гранате.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како Вам је познато да су две и где су пале, да ли Вам је познато где су те две пале?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Пале су преко, у онај горе према гробљу, у две куће, један је погинуо човек од гранате, а једна је женска рањена.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта је било касније са том госпођом која је рањена, да ли је преживела она то рањавање, по Вашем сазнању?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте, она је возена у Шид и преживјела је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми друга граната, не знате каквог је учинка имала?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не знам, то је кренула она.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Хвала Вам. Реците ми, молим Вас, да ли се сећате када је формирана одбрана села да кажем тако.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па одбрана села је формирана деведесете кад је почело, у лето у ово доба, кад је била жетва, вршидба, ишло се чувати поље и да не би ко запалио то.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли је на дан 10.травањ 1991.године, формирана нека јединица у селу Ловас?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја то не знам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Вам је познат, да ли сте Ви пошто сте рекли да сте се овај, изразили сте се, исказали сте да сте били припадник Збора народне гарде, да ли Вам је познато да ли је то била ловачка сатнија такозвана, 204. Вуковарске бригаде?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Тако су нас у Загребу прогласили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када су вас прогласили?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па ето, кад смо били у прогонству, сад које је то године, кад смо ето изашли из села.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците да ли Вам је познато име Јосо Милас?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесте.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је био тај господин? Односно ко је тај господин?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је био у задруги правник.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јел имао неку функцију у одбрани Ловаса? Дал се сећате?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То ја не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми, молим Вас, да ли је Збор народне гарде војна или полицијска формација? По Вашем сазнању.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Прогласили су војном.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Аха. А Ви сте се лечили у амбуланти МУП-а Републике Хрватске, јесте ли Ви били и у резервном саставу МУП-а Републике Хрватске?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам се после лечио, ја сам прво лечен у Митровици у болници.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. А после тога?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: После сам био у Загребу, ишо код доктора.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: У МУП-у. Како стигосте до МУП-ове амбуланте?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па тако су нас упутили.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас, ево и то ће бити заиста моје последње питање, да Вас не мучим. Ви овде сведочите путем видео-линка и овде окривљени нису у прилици да Вас погледају у очи, да се суоче с Вама и поставе Вам одређена питања да се расправе неке ствари. Да ли сте Ви вољни да се суочите са окривљенима?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Шта се ја имам с њима суочити.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Па мислим јел би пристали на суочење или не би и који су разлози за то да не пристанете?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па како би Ви се суочили са оним ко Вас је хтео убити и ко Вас је терао на стрељање.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Разумем. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала. Ја сам господине Пеулићу, адв. Војислав Вукотић, бранилац Жељка Крњајића. Мене занима да ли можете да нам кажете да ли сте видели Жељка Крњајића тих дана, односно догађања у Ловасу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја га нисам видео, а чуо сам од других који су га видели.

Адв.ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала. А да ли можда имате било каквих непосредних сазнања о било каквим активностима Жељка Крњајића у време ових догађања, будући да сте Ви данас рекли да сте чули неке приче, па Вам зато постављам ово питање.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па то сам чуо приче, чуо сам да је био у Ловасу, да је када су дошли први дан који су били затворени у задругу, он је дошао у војничкој униформи, а после обуко ову милицајску и казао да је он војвода Шешељев, и онда је он отишо у Товарник, он је у Товарнику био, није више био у Ловасу, тако сам чуо.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, да. А да ли опет Вас питам, да ли Ви имате било шта да кажете о Жељку Крњајићу, што сте лично запазили и чули у те дане?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, не. То што сам чуо то сам рекао, друго немам ја ништа.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Хвала, немам више питања господине Пеулићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добар дан господине Пеулићу, Бранко Лукић, бранилац Влајковић Радована. Ја бих Вас само замолио да се концентришете на дан, јутро када се креће на минско поље. Да ли је распоред колоне у којој сте се кретали, био исти све време од изласка из задруге до доласка на минско поље? Да ли се сећате?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Сјећам се, прво су изашли ови што су их изболи ножевима, прво су они кренули, онда кад сам ја изашо из кухиње са испитивања, онда су рекли да идемо сви, онда смо ми ишли за њима, али смо ми у томе стигли, јер један је био избоден ножем и није могао ни одати, њега су на путу и убили, тако да смо ми онда се до те детелине били сви у истој колони.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро. Можда ја нисам баш најспретније поставио питање. Да ли сте Ви цивили, били унутра у тој колони или са вањске стране те колоне?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ми смо били са стране, у средини су били они.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: А по дубини у тој колони, где сте се Ви кретали? Напред, у средини, на зачељу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Молим? Нисам разумио питање.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли сте Ви били у тој колони, напред, у средини или на зачељу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам био на зачељу.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро. И сад у својој изјави, код истражног судије, спомињете човека у униформи са црвеном капом, да ли се сећате тога дела изјаве?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је био Коста.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Овде га не именујете, али у реду. Кажете био је мали и низак, остајете ли при томе?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Је, је.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли Вам он наређује да кренете из задруге?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја то не бих Вам могао казат ко је наредио да кренемо, то су дошли, унутра су дошли у униформама и стали су на капију и онда је, ко је наредио то се не зна, ту је био Љубан и кажем ко је био Љубан и Станимировић су били на степеницама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не склањајте микрофон од уста, молим Вас.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ту је био Љубан и Станимировић, они су стајали на степеница горе, у томе ходнику, а ко је наредио ја то не знам, то они знају. Љубан зна ко је наредио, ја не знам.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Из садржаја Ваше изјаве код истражног судије, како је ја читам, Ви сте рекли да је овај човек са црвеном капом Вам наредио, када сте устали са клупа да кренете.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не. Не, није то наредио, ја њега нисам видео, већ сам видео напољу кад смо изашли из дворишта, а овде су били Петроније и Аца и то знам, тако су се представили и био је неки велики Никола, за њег су казали да је Никола, јел је или није, то ја исто не знам, то зна Љубан.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Тај са црвеном капом, у каквој је униформи био, да ли се сећате?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не би се точно могао сетити у каквој униформи, мислим да је био у овој СМБ војничкој.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Добро. Хвала Вам. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, реците нам господине Пеулићу, онога момента када сте дошли на минско поље и на ту детелину и кад сте распоређени преко ње, да ли се сећате ко је био непосредно поред Вас са Ваше леве и десне стране?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Је. С једне стране је био Шелебај Томислав, с друге стране је био Филић Емануел и Франковић Станислав.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате још неког од Ваших мештана у непосредној Вашој близини?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па не би се могао сетити точно све који су били у близини мојој.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, само ова лица се сећате, ових?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Оних што су били најближи ми.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Будите љубазни, кажите ми, пре него што се десила експлозија, да ли можете да определите у односу на место где сте Ви стајали, где се налазио асвалтни пут? Лево од Вас, десно од Вас, испред Вас, иза Вас?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: На леву страну.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На Вашој левој страни?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да ми кажете на коликој удаљености сте се Ви лично налазили у односу на пут који се налазио са Ваше леве стране?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па једно тридесет метара можда и више.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тридесет метара? Добро. Будите љубазни, кажите ми, да ли се сећате где се налазио Ивица Краљевић у тој колони?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ко?

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ивица Краљевић у тој колони, у том распореду.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не сећам се, знам само кад сам га видио, кад сам ишао водити Мујића из поља, да је лежо, да је био на почетку минског поља.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На почетку, само мало да ме оријентишете према путу, на почетку чега?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, те ливаде, мислим где су мине поставите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Близу асвалтног пута, даље од њега?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па је, он је био ближе пута.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да ми определите колико удаљен од пута у метрима?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То не могу, то не могу.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ви сте били на тридесет, он колико?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па то не знам, он је био иза мене, нисам ја, нисам се ја окретао, онда су разминирали и кад је било готово, онда сам видио где лежи тамо.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Колико је био иза Вас, да ли се сећате?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Молим?

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате на коликом одстојању је био иза Вас?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не знам ни то, не могу оценити.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не можете ни то да оцените. Будите љубазни да ми кажете да ли се сећате где је био Ивица Мујић у односу на Вас?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је био иза мене, можда једно десетак метара, ту је рањен, ту је осто лежати.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Где? Да ли сте га видели непосредно пре тог догађаја или када се већ десило то на пољу, Ви сте устали.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Кад се десило, кад сам га ишао извести, он је био ближе цести и био је иза мене, али је био ближе цесте.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ближе цести, иза Вас на десетак метара.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А да ли можете да определите колико од цесте?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па није од цесте можда био једно 7-8, можда ето тако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А да ли можете да ми кажете у односу на господина Мујића где се налазио Ивица Краљевић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Даље, иза Ивице Мујића, Ивица је био ближе овамо излазу из минског поља, а овај је био даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ивица Краљевић се налазио даље иза Мујића?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли можете да определите колико?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не могу то.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Хвала. Само ћу Вас замолити да ми још кажете када сте се Ви вратили у Ловас из Сремске Митровице са болничког лечења?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То Вам госпођо, ја датум не знам.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, отприлике ме просто орјентишите, не морате тачно датум.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не би Вам знао, то је било концом једанаестог мјесеца.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Крајем једанаестог месеца?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Некако око 20., можда или тако, не знам.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Да ли од момента кад сте рањени па до тог 20.11., како кажете крајем 11 месеца кад сте се вратили у Митровицу, нисте долазили у село Ловас уопште?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

Адв.ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.ФУРЈАНОВИЋ БРАНИСЛАВА: Да ли бисте хтели да нам опишете мало ближе како је Петроније изгледао?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Плав, јак, моје висине, можда још мало вишљи од мене, и тако.

Адв.ФУРЈАНОВИЋ БРАНИСЛАВА: Које сте Ви висине? Колико сте високи?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Имам успомену од њега што ме ударио чизмом, прво ме хтео ударити међу ногу, онда ме ошамарио, онда ме ударио чизмом у браду и одма ми зуб избио.

Адв.ФУРЈАНОВИЋ БРАНИСЛАВА: Колико сте високи?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: 167.

Адв.ФУРЈАНОВИЋ БРАНИСЛАВА: А по Вашој процени колико је Петроније могао да буде висок?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па можда који цантиметар вишљи од мене.

Адв. ФУРЈАНОВИЋ БРАНИСЛАВА: Шта је имао на глави или није имао ништа?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја мислим да није имао ништа, не би знао точно, не сећам се, мислим да није имао ништа.

Адв.ФУРЈАНОВИЋ БРАНИСЛАВА: А остали који нису из Вашег села, мислим на војнике, да ли су имали нешто на главама или нису?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па имали су капе, али неки су скинули капе, па су затакли за појас, нису их држали на глави.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А какве капе су имали?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Имали су ове СМБ.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: СМБ? Да ли су имали неку ознаку на капама?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ови што су били у задруги нису.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: С обзриом да има измена у Вашем исказу оно што сте дали исказ пред истражним судијом и на главном претресу, шта је тачније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које измене? Чекајте, чекајате.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ево цитираћу: код истражног судије 13.09.2007.године, изјавио да га је Петроније ударио чизмом по бради, а на главном претресу од 30.01.2009.године, изјавио је у ствари је проширио исказ и рекао да га је прво ударио у колено, затим да му је мајку усташку псовао, затим да је изјавио «нећеш више правити усташе», што није изјавио пред истражним судијом, затим је изјавио да му је пукао зуб и да га је ћушио два пута, а пред истражним судијом је изјавио да га је ударио само, да га је ошамарио само једанпут. То су врло битне измене. Како се сећа после годину и по дана, а није се сетио да каже то што је изјавио овај, на главном претресу, пред истражним судијом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја, колко ја знам, да сам ја исто казо и пред истражним судијом, прво ме ошамарио двапут, и онда ме ударио, хтео је ударит ме међ ноге, и каже мајку ти усташку, нећеш правит више усташе. Онда ме је ударио чизмом по бради и пуко ми зуб, ја колко се сећам, да сам ја тако казо, а сад дал је то.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја сам цитирала оно што сте казали пред истражним судијом и оно што сте рекли на главном претресу, значи, није исти исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису то измене него је само.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја молим да ми сведок одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Допуна, сведок је одговорио.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам одговорио.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ако Вам кажем да је Берислав Филић рекао да Петроније није био ни 17. ни 18., шта ћете рећи на.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па можда Берислав није видио. Откуд ја знам ко је видио кога.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Како сте сазнали за име Петроније?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па зато што су га звали тако, зато што је после Аца одвео Снежану Кризманић и долазио је код прије, она је била код нас и говорио је за њега и за Петронија и кад смо

излазили из подрума, онда је исто су рекли, кажу пази, горе вас чека Петроније.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли Вас је Аца упознао са Петронијем?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Молим?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли Вас је Аца упознао са Петронијем?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није, кад нисам ја био код куће, ја сам био у Митровици.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па како сте утврдили име Петроније?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па тако што су га звали тамо, говорили су му тамо Петроније.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја ћу Вас подсетити да сте пред истражним судијом изјавили да су се представљали да је свако понаособ рекао своје име. Шта је тачно?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Како своје име? Ми своје или они своје?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја ћу Вам цитирати Ваш исказ: истражни судија страна 4, кога сте тада видели са наоружањем, сведок Стјепан Пеулић, «чујте ја сам видео онај је рекао да је Коста, онај је рекао да је Петроније, онај је рекао да је Аца, а сада да ли су они ти или нису».

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Откуд ја знам, ја сам тако чуо ди су се звали, да ли јесу или нису, не могу ја то знати.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро. Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв.СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Само једно питање. Да ли је Вас неко, осим овог Петронија како сте га Ви идентификовали по имену, неко још тукао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То јутро не, већ сам тучен 23.12. у подруму у опћини нас тамо је било 13.

Адв.СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Али ја питам за овај критичан период пре минског поља, да ли је тада Вас сем Петронија неко још тукао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не. Само Петроније.

Адв.СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Само још једно питање, пред истражним судијом нисте изјавили, а на главном претресу јесте, да је Петроније Мату Ходака тукао по раменима. Зашто?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не Петроније.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Него?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Петроније је тукао Мату са жељезном шипком, а Аца је бо ножом Мату Ходака.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да. Моје питање је зашто то нисте изјавили пред истражним судијом?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па можда ме није ни питао нико, не знам, ја сам изјавио то увек, а сада ја не верујем да то ја нисам казо онда.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ви сте положили заклетву да не смете ништа да прећутите.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па нисам ништа ни прећутио. Ја што знам, ја сам то реко.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље. Оптужени.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан. Љубан Деветак. Госпођо председнице данас је овај господин тужилац и мој адвокат су констатовали нешто што сведок никад није изјавио, наиме, тужилац је својим питањем рекао и констатовао сам ја два пута био 17. у задрузи у радионици, а мој адвокат да сам се попео на бину, нешто позорницу да би било јасно шта се подразумева под том бином. Ја би молио овај Максо, да се определиш да ли си био на састанку кад сам се ја обраћао мештанима Ловаса ил си био притворен у задрузи?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам био на састанку, ја сам то изјавио и реко сам да сам био на састанку, то сам теби рекао у Београду кад сам био први пута.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро, сећам се ја шта си ти причао у Београду, него на истом месту човек не може бит на два различита места у исто време човек не може да буде, Максо.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чекај, чекај господине Љубане, ја нисам рекао да си ти био, био си, увече, увече си био.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нема потребе да ме зовеш господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте господине Деветак, немојте, само мало господине Пеулићу, немојте у овакве дуеле да се

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чекајте. Пустите Ви мене да ја кажем што је, како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ти си 17.-ог увече дошао и одвојио радни вод и одвео код Милића, јел си одвео Ивицу Филића, јел си одвео Берислава и ко је све не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте само да удаљавате микрофон. Преко суда питања, господине Деветак.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Он, господине Деветак, ти ако си био херој онда казати то, буди и сада и искрено кажи, ако сам ја теби казао искрено што си ти мене питао, буди и ти искрен па кажи оно што је и како је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма нема, све што си ти реко Максо ја могу потврдим исто.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: А ја нисам жељан никога да штитим, ти си увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја опет упозоравам Вас да преко суда иду питања.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ти си сад на сигурном, а ја нисам, ти ниси имо нож под вратом, а ја сам у подруму имао и нож под вратом и уво да ми секу, и пиштољ у уста, а ти то немаш ту, ти си на сигурном и боле те брига.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па имао сам питање госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало примакните и Ви тај микрофон.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имао сам питања у вези тог мог излагања, односно обраћања народу, овај, мештанима Ловаса, а обзиром да сам више него сигуран на начин на који интерпретира Максо ово моје излагање и обзиром.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Прво и прво, прво Љубане ја за тебе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте господине Пеулићу, сачекајте.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Прво и прво Љубане, ја за тебе нисам Макса ја сам Стјепан Пеулић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте кад оптужени прича, немојте да се укључујете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овај, па обзиром да нисам сигуран да је био присутан, везано за његове изјаве да је био на, тај пута у дому културе, а обзиром да тврди када се први пута појавио овај, пријавио у задругу, прошли пут је тврдио 14. данас 15., тако да ћу

прескочити та питања у вези тога, али имам нека друга питања. Говорио је овај сведок да су запаљене куће према гробљу, Јоце, Туне, вероватно је мислио на Амбринца, Стипе Лукетића, па би ја поставио питање да ли је видео кад су запаљене и у том реду до гробља, чија је кућа остала незапаљена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Колко кућа има, ја сам набројао само оне које сам видео да су запаљене, то сам видео кад сам ишао, брдом пролазио, после, нисам ја видео када су запаљене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не удаљавајте микрофон, сад сте га скроз спустили.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам онај, видио кад су запаљене, ја сам видио од моје куће кад је горјела Гудурићева кућа.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, то у реду, у реду то,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове друге куће који дан сте видели, да ли је то?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Први дан, то је први дан било то сам видио од моје куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, ове куће што сам питао, овај, према гробљу, јел кад си чуо да су запаљене?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Те куће сам видио, кад сам ишао скупљо те животиње, који је то дан био шта ја знам тачно, трећи-четврти дан.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кад је давао изјаву сведок хашким овим истражитељима, па на страници 8 је рекао да 22.12. кад, овај, је пре исељавања кад је испитиван, да га је испитивао капетан Драган.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Тако се он представио. У подруму се тако представио, а јел он је тај ил није, то ја не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел може сведок да овај, опише отприлике како је изгледао тај човек који га је испитивао?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То ја не могу описати, јак је био, у подруму је био мрак, нисмо могли видети как је изгледао. Он се представио да је капетан Драган.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јачи од тебе?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јачи је био од мене.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел имао бркове?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам видио да је имо бркове.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Исто, овај, код давања исказа за Хашки трибунал, сведок је рекао да, на страни 4, «трећи дан кад се јавио на посао управи пољопривредне задруге, видео сам Љубана Деветака кога сам познавао од раније, Деветак ми је казао да је он командант јединице «Душан Силни» и да је од сада главна власт у селу», па би ја поставио питање сведоку да ли сам му се ја то поверио у четири ока, обзиром да смо сваког викенда пили заједно кафу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ти си се представио да си ти у селу све, «Душан Силни», па онда си представник «Душан Силни» кад си рекао да си ти командант.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма питам само да ли сам ти се.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ти си се тако нама представио. То нисам ја казо, то си ти казо.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сам се теби поверио у четири ока, обзиром да смо сваки.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, не, ја с тобом у четири ока нисам причао. То си ти рекао у сали.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питао би сведока одакле му тврдња за др.Станимировића да је био присутан 18. у задрузи?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је тврдња јер сам прошао крај тебе и краје њега. Стајали сте крај степеница тамо код кухиње.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па знам овај, Стјепане, али само ти и још један сведок то говорите, нико други од толиких људи.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чекај, јел ти дечки млади њега не познају. Ја га познам, зато познам му и оца био је код мене, његови родитељи прије још док је ишао у школу, а знам и по томе што сам возио моју матер код њега у болницу у Вуковар, а ови дечки га ни не познају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: У једном свом ранијем сведочењу си исто изјавио да је Милорад Воркапић, онај што је погинуо после овај, исто био наслоњен на зиду у дворишту томе од механичарске радионице тог 18.?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не у дворишту, већ у кухињи, кад сам ја био на испитивању.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: У кухињи? Добро. Значи и то тврдиш и даље?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Сигурно то тврдим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Мислим прошлог пута кад си сведочио овде у Београду, да си рекао да си се склонио заједно са Павлом Мујићем код задружног зида, овај, ограда између башта тих ове улице Владимира Назора и дворишта механичарске радионице.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, ја сам био и Павле Мујић је дошао то јутро код мене по млијеко и били смо у мом дворишту је било, моја кућа учељава у задружну радионицу, ако ниси знао да знаш сада.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па јел твој плац се наслања на радионицу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Молим?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел се твој плац наслања на радионицу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Моје двориште наслања се на радионицу од задруге.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А не на кућу од оних Мартиновићевих цура што су их звали?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сигуран си?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Само што је близу, само их то раздваја, удара у Владе Сомборца кућу.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ти си дошао, овај, кући из Митровице отприлике негде почетком једанаестог месеца, јел тако?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Колко се ја сећам, да сам ја дошао негде концом једанаестог.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Концом, значи више од месец и по дана си био у болници? Месец и по дана?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па месец дана је било, јер 20.-ог сам ошо у болницу.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: 20.-ог, добро. Овај, рекао си данас да смо били код тебе Римар покојни, Влада Сомборац и ја, кад си се вратио из болнице, јел тако?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па јел ти ниси већ тада од своје жене чуо да је Владо држао краве?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо јесам од ње и видео сам кад је Славко Божић носио и дошо се руковат са мном кад ме видео на улици.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Види овај, Стјепане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ја Вас молим преко суда да Вас не упозоравам на сваких 5 минута.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: У реду, овај, тачно је то да смо нас тројица смо ишли га обић, а да је мени, нисам луд ваљда да, да човеку болесном, рањеном, који не може да хода да нудим било свиње било краве, чињеница је да смо нас тројица заједно договорили се да га одемо да обиђемо обзиром да је преко пута мене у комшилуку.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чињеница Љубане да ја нисам био ту сам, да је ту био мој шурјак Ивица и жена супруга је моја била.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма не негирам ја то.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јел си ишао остраг гледат свиње? Јел сам рекао да сам то купио од твоје бабе.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма то је обичај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оставите се молим вас тих свиња и крава, то није предмет оптужнице.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ти мене вучеш за језик, оно што знаш да си реко, ако си реко, реко си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пређите даље на нека питања ако имате, нешто везано за предмет оптужбе.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Оно што си реко, реко си и готово, немој сад, нисам ја то реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Пеулићу, нису нам битне те свиње, има овде много битнијих ствари.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми то из Шида кад сте смештени код др. Качара у амбуланти у Ловасу, то вече, јел неко из села обилазио Вас у амбуланти?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То ја не знам, били су са др.Качаром је био Туркаљ Јосип, Маџаревић Мата и Пољак Ивица су били са др. Качаром у амбуланти.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знам ја ко је био, а јел се ти стварно не можеш сетит да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поново Вас упозоравам одузећу Вам реч, немојте директно да му се обраћате, јер онда почиње.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питао бих сведока јел се стварно не сећа да овај, је и Божо Девчић и Милан Тепавац и неки Ђуро из Шида да су били тамо и да сам ја дошао да смо сви четворо тамо били,

да је чак Божи Девчићу љубио руке, каже сам Бог вас послао јер је то било велико пуцање. Јел се тога не сећа?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ко је то рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате то у сећању господине Пеулићу? Ову ситуацију што прича оптужени?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја немам уопште појма о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Немојте да ширите причу, не знате, не сећате се и.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам примедби овај, прво за овог др. Станимировића, сигурно није био 18.-ог у Ловасу, исто тако, покојни Воркапић Милорад није био у Ловасу 18.-ог, што ћемо наравно доказати кроз поступак.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чекај, имам ја примедбу на то твоје питање. То гарантираш, а др. Станимировић у Вуковару је признао да је био као доктор, да је дошао помагат нашем доктору у Ловас, ал ја њег нисам видео у амбуланти већ сам га видео то јутро кад ћемо ић на минско поље у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То смо чули више пута.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Немој бркат појмове, кад знаш точно да је стојо крај тебе.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам, немам више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли даље питања. Добар дан, преко суда питања исто.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан господине Пеулићу.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Добар дан.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли се господин Пеулић Стјепан боље сјећа догађаја у Ловасу кад је давао изјаву у Бјеловару 23.04.1993. или кад је давао изјаву 30.01.2009.године, да се изјасни.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не сећам се, био јесам на испитивању, ја сам рекао то сам рекао.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли се боље сећате догађаја кад сте давали 1993. или 2009.?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па 2009. реко сам оно што сам реко и онда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није тачно да сте рекли.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Можда сам нешто промашио, ја не читам, Љубан је узео па чита, а ја немам ништа написано, ја говорим напамет, што сам рекао још 1993.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како гласи Ваше питање господине Девчићу?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па да ли је могуће животно логично да се човек сећа боље и да има боља накнадна сазнања 2009.године, него 1993.године, или је тако едукован од стране неких страних служби, у ствари, од стране неке службе стране, неке службе не од стране, него од стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, како гласи питање.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли има накнадна сећања или је едукован?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу чули сте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па нисам чуо, молим Вас одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд ће имати у виду, има све те исказе и једног дана ће ценити да види ко је шта кад изјавио, а Ви постављајте питања, јер на тај начин најбоље можете да разјашњавате ситуацију, а не сад да губимо време са неким сећањима, ко се кад шта сећа. Значи, једнога дана ће бити оцена суда какви су који искази били у које време.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зато што је овде господине Пеулић децидан у својој изјави 1993.године, знате, где каже Девчић Милан је био један од главних четника, па га питам шта он подразумева под тим називом «четник»?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Тако су се они представили.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То нисам ја казо, то су они казали, тако су се представљали.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Они су рекли? Па то је Ваша изјава молим Вас господине Пеулићу тако сте Ви рекли.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То је исказ. Па тако су се они представљали. То нисам ја казо.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекајте али Ви сте то рекли за мене господине Пеулићу да сам ја један од главних четника, по чему Ви закључујете да сам ја четник?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па то си ти тако, не познам те сада, јер си ми рекао «марш кући, мајку ти јебем каже, ја ћу вас потући». Јел си послао код овога.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Немој измишљати господине Пеулићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако. Кад поставите питање, онда пустите да одговори.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чекај Мића Кесер је жив, његовог сина си одвео.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нисам га то питао, молим Вас, за то ћу га касније питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали сте га откуд он зна да сте Ви четник, а он сад објашњава.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо председнице, ја сам га хтео питати одакле му таква квалификација? Каква му је то етикета да мене назива четником, па га ја питам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он сад прича на основу којих ситуација је то закључио.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекајте, ја га питам, а шта му то значи, какав му је то назив.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Откуд ја знам, а зашто сам ја усташа? Ајд ти мени сад кажи зашто сам ја усташа? Ви сте се представили четник, а ја нисам усташа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Даље наставља, «иначе је син од сестре Деветак Љубана касније постављен за командира српске милиције у селу», ту је децидан, молим Вас, то је 1993.година. 2009.године, сасвим нешто другачије говори, значи да је човек едукован од некога, а знамо ми од кога је едукован, нормално. Од кога, па знате и Ви госпођо Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, одузећу Вам реч, ако почнете тако.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас, па то пише овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па постављајте питања, имате право постављати питања, на крају ћете рећи шта су Ваше примедбе, а не ту сад Ви овде дођете па нешто као.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо председнице, господин Пеулић је лепо рекао у својој изјави 2009.године, везано за Девчић Милана, госпођа Кандић поново пита везано за Девчић Милана неке податке, не знам ја већ шта тражи и тако даље, па молим Вас, ако њој дозвољавате, па дозволите и мени, ја сам овде оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вама дозвољавам. Како гласи Ваше питање?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па питам га, овде је децидан да сам постављен за командира српске милиције у селу накнадно, значи, касније, ја га питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је данас појаснио на питање Вашег браниоца.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас, овде је децидан. 1993.године, ваљда се човек боље сећа него 2009.године. Нећемо мењати тезе овде молим Вас. Да ли му је син био у резервном или у активном саставу полиције у то време, што си ми описивао онај догађај.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па то ти знаш, јер си га ти одвео у Вуковар, јер ишо с тобом на стражу, јел си га водио, немој измишљати приче, јел си водио Миленка Кесера, јел си водио Тепавца онога из Бежаније како се звао, кажу да је умро, ти си га одвео то вече у Вуковар и с тобом су ишли. Онда си ошо, чекај сад, слушај ти мене, ти не даш да прича нико, само ти да причаш, јер тебе Иван Марић 1991. у пролеће одвезо у Шид? Јел си био у нашој полицији? И шта се сада браниш?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Господине Пеулићу, ја Вас питам везано о резервном саставу или активном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, ја Вас опет упозоравам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо ја нисам добио одговор, он мени нешто друго прича. Ја питам Вас, питам Вас да му кажете и поставите питање. Ја Вас молим да му поставите питање да ли је био у резервном саставу или у активном саставу МУП-а Хрватске, значи.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па то ти знаш. Шта ме питаш кад ти знаш, ти си га одвео, ти знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Пеулићу, Ваш син.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Госпођо суткиња, дал ја могу казати нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, одговорите на питање оптуженог да ли Вам је син био у саставу резервном полиције Хрватске?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: А то Мића зна кад је ишао с њиме у Вуковар у каквоме је саставу био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питамо Вас, Ви одговорите на питање.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па јел био у резервном саставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато да му је син држао стражу у том периоду о ком он говори и где је он то држао, шта је чувао у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ваш син, изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим Вас датум реците ми.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: У Вуковару, пред поштом и пред опћином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Појасните само мало, јел био у Ловасу Ваш син у то време кад је био напад и све ово?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Мој син није био у Ловасу, ошо за Илок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја га само питам у ком периоду, значи у време, децидно да каже који датум је то био?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је било 1990. кад сте ишли у Вуковар на стражу.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим те, који месец?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Концом 1990. Не знам точно који месец.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А битно је.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па не знам, не могу се ја сетити, ти знаш, кад знаш све знаш и то.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па знам ја много тога, па сад не могу све да ти кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, немојте тако са њим да се расправљате и он исто да не одговара на питања док суд не тражи да одговори.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А да ли му је познато да му је син позван у СУП Вуковар ради замене лица тј., резервног састава полиције у то време и постављање podobних припадника, тј., страначки опредељених по националном саставу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо, то је права истина, а не ово што он прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпуно је ирелевантно с обзиром на одговор да му син није био у Ловасу у то време. Изволите даље.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не. Ово се ради о Вуковару, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма молим Вас, немојте да, ја сам одбила питање, шта Ви сад.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ово је битно питање госпођо, јел се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За мене није битно, јер предмет оптужбе није Вуковар. Изволте даље.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па немам шта, имам примедбе, човек прича неистину, ништа друго, то је чиста неистина, ово што прича то прича небулозе, инструксан човек, да тако сведочи и ништа друго немам, немам коментар уопште на његову изјаву. А то што он

прича, па 1993.године, човек уопште не прича о никаквим дукатима, никакво не знам долазак неких лица кући, неко палење куће и такве глупости, значи, 2009.године, едукован човек да тако прича и измишља и прича небулозе неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па ти измишљаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли даље питања? Зоран Косијер, изволите. Преко суда исто.

Опт.ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала. Добар дан господине Пеулићу.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Добар дан.

Опт.ЗОРАН КОСИЈЕР: Замолио бих Вас да ми на пар питања сведок одговори. Данас сте рекли да прве страже да су почеле деведесете године у селу Ловас.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не у Ловасу, у Вуковару.

Опт.ЗОРАН КОСИЈЕР: А и у селу су почеле, тако сте рекли.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, не. Он је био по њега и одвео га у Вуковар, у селу није, почела се, ишла се чувати пшеница по њивама да се не запали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи Ваше питање?

Опт.ЗОРАН КОСИЈЕР: Само моменат, ја сам разумео да је сведок данас рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад је појаснио.

Опт.ЗОРАН КОСИЈЕР: Да су, ово је са сином, а посебно он да су чували жито 1990.године, па ме интересује одакле им оружје и од кога су чували да се жито не запали? Да ми на то питање одговори.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па то је сваке године било, молим вас, то је сваке године код нас било да се ишла чувати пшеница да се не би запалила, дежурало у ватрогасном и ишло се по атару, то је сваке године било код нас и прије рата и.

Опт.ЗОРАН КОСИЈЕР: Извините, јел може да ми одговори јел се то сваке године палило жито?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Није се палило ни онда се није палило, нисам рекао ни онда да се запалило. Само се ишло чувати.

Опт.ЗОРАН КОСИЈЕР: А да ми сведок одговори на питање од кога су 1990.године, добили наоружање да чувају жито?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нису ишли наоружани, ишли су ловци са пушкама, један је ишо цивил, један ловац.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала. Замолио бих сведока да ми одговори на питање, када је био на стражама 1991. године, од ког периода је почео да даје страже, у ком периоду, прве страже?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Тога се не сећам точно.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли сведок зна када је проглашено колективно ратно стање на територији СФРЈ?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не сећам се ја тога.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли знате, тог тренутка који је Ваш статус био у СФРЈ?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Шта је, па био сам Југословен, по националности Хрват.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Молим, не чујем Вас добро.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Био сам по националности Хрват, а држављанин Југославије.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, не питам Вас за националност, него за.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Шта сам могао бити друго када је била Југославија, морао сам бити Југословен, нисам могао бити.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ви сте по Кривичном закону тада били терориста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, господине.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Молим Вас, госпођо, да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања преко суда, не обраћајте се директно сведоку.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, добро. Кажите ми, од кога сте чували село да неко не уђе у село на барикадама тим?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Било ко да не направи.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ставите микрофон ближе, не чујем Вас ништа и не разумем језик.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ми смо чували, ми смо чували да не дође неко у село, да не направи неки циркус и неко зло.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А ко то, молио бих да прецизирате, ко да не дође?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Могао је то доћи и Хрват, могао је доћи и Мађар, могао је доћи Шваба, могао је доћи ко је хтео.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, откуда би Хрват на Хрвата ишао?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, откуда би ишао? Па откуда би исто ето и.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Мало само микрофон.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Знате шта, господине, ја, мене је сада изнервирао Мића оно што каже да није.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господине, ја Вас иначе не разумем на хрватском језику, па још ако је микрофон.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То исто сада што Ви питате. То има у вези то исто тако са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли нешто везано за предмет оптужења?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имам, имам, имам за предмет, полако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Није ми одговорио на питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја сам га питао, од кога су чували село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је објаснио, од било кога ко би угрозио.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам га чуо нити разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро. Рекосте да је војска пар пута улазила у село по оружје. Шта је војску онда спречавало да уђе комплетно са својим јединицама у село?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није питање за њега, шта је војску спречавало, откуд он то човек може да зна?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, спречавали су је они, госпођо, који су били наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево питајте га онда, да ли су они спречавали да војска уђе у село када је улазила у пар наврата?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ето, чули сте шта је судија рекла, па одговорите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли те цивилне страже онемогућавале војску да улази у село?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, била је војска, биле су по гробљу и били су официри њихови, ишли су наши људи неки, ишли су на договоре. Ишао је Милан Тепавац, ишао је и овај Жељко Цирба и не знам ко још, ишли су и код војске.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Шта је сада рекао?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Прије напада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не знам шта је одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, чули сте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми у вези минскога поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Косијер, да ли сте Ви учествовали у нападу на Ловас, када се оволико распитујете?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Славко Ступар је овде у судници рекао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ме познаје само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте учествовали у нападу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да он је рекао, после се исправио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви на то кажете за то учешће у нападу?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Молим? Немам ништа да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славко Ступар је чак беше причао да је био један тамо који је повео ту групу у ту улицу и каже, били сте Ви у тој групи?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Он је то рекао, сутрадан је то исправио, рекао је да је погрешио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Погледајте у транскрипту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Изволите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немојте, сада сте ме збунили. Сада ми товарите и Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја не товарим, него само да разјаснимо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само разјашњавамо овде, пошто видим да сте врло заинтересовани за напад.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, знате како, без узрока нема ни последица, госпођо, тако да треба ићи хронолошким редом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље да завршимо са питањима.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми само у вези минскога поља. Колико су пратња која је ушла у минско поље са вама била удаљена од Вас?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Молим? Ја Вас ништа не разумем.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, ја причам српски, Ви хрватски, не можемо се ни разумети.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја причам, како сам причао тада, ја причам и сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је већ одговарао да су се они налазили њима иза леђа, њему иза леђа и да он.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Али, колико, на којој удаљености?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво га питајте, да ли је могао уопште да види?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли сте видели, на којој раздаљини је била оружана пратња иза Вас у минском пољу, војници у минском пољу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам рекао, ја сам дао изјаву да ја окретао се нисам, јер знао сам да идем на стрељање. Сада да сам се окренуо да гледам како ћу добити куглу у главу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, с обзиром да сте.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чекајте, господине, ја бих Вас нешто питао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Питајте.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да ли сте Ви били можда у том?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, господине Пеулићу, не можете Ви да постављате питања оптуженом.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Како не би могао, само нека пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само они могу Вама. Изволите.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Каже, не разуме, па ја не разумем шта говори, он каже да не разуме.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не чујем госпођо ништа, он нешто прича. Да ли можете да поновите, ја стварно или тај микрофон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је да се није окретао, према томе, није видео ту удаљеност.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро. Кажите ми, обзиром да сте били у Збору народне гарде, Вама је вероватно познато када војник улази у минско поље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим Вас, приговор, није сведок рекао, овај, то што тврди оптужени да је био у Збору народне гарде, рекао је да су га прогласили касније, али то нема везе са његовим фактичким схватањем такве једне ситуације. Отуда је питање недозвољено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље на питања.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, питао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је објаснио да је био припадник цивилних стражи и да је након окончања рата добио статус резервисте.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Имам примедбу, јер ја нисам добио одговор, а друго, испада да је он био цивилни гардиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека појасни сведок Стјепан Пеулић.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли Вам је познато, када војник улази у минско поље? Није тешко питање.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, нисте ви нас покупили као војнике.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ви сте, господине, ратни заробљеник, на основу онога.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам, ја сам добио зато што сам остао у селу чувати село.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Госпођо председавајућа, сведок на основу онога што је дао лекарима, он је ратни заробљеник, он није цивил и он мора да зна онда и нека војна питања која му се поставе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идите даље са питањима.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Прво и прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати на ово питање.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, има ли питања? Изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Оптужени Николајидис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се укључио микрофон.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Окривљени Николајидис. Ово што је рекао да су тамо тукли Аца и тамо још неки, где је то тачно било и да ли је видео то, то бодeње ножем и тучу? Где је то тачно било у задрузи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Пеулићу.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: У задрузи пред клупама, уз зид, уз трем онај.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је видео, кога је Аца то избоо, пошто је рекао да је видео, овај, бар једног?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам набројао, ја сам набројао Мате Холак, Ивица Мујић, Бошко Бођанац, Ива Сабљак, Марко Сабљак, Лукетића два и сина и отац, то знам тачно.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Све их је тај Аца избоо?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ова лица која сада набрајате сте видели да их је тај Аца све избоо ножем или помињете?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам, јесам, видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или помињете све људе који су избодени?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам седео, гледао, ми смо гледали када су их одвојили, када су их тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али сада питање гласи конкретно, да ли ова лица која спомињете, Мато Ходак, Иван Мујић, јесте Ви видели да их је све тај Аца избоо?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Седео сам, видео сам да је боо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све њих?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам видео, ја сам видео када су боли ножевима. И тебе Ацо сада познам, сада те познам точно да си био ти и сада те познам, знам како си изгледао. Јеси се мојој жени представио и причао да си Грк?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како се звала снаја од Снежане Кризманић?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Блаженка.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Колико је трајало то испитивање у кухињи где је сведок испитиван?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели питање, господине Пеулићу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте рекли да сте једног момента.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Трајало је., није пуно испитивање трајало, мене су испитивали, један ме је човек, војник испитивао, ко је, ја не знам и онда је био прекид и каже, није дуго трајало, каже, идете сви брати, а то испитивање је дуго трајало.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: И одатле из кухиње је он видео шта се дешава у дворишту?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, господине, ја нисам рекао из кухиње, ја сам рекао да сам седео онда на клупи још.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли познаје Наду Ђаковић?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Кога?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Наду Ђаковић?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Познајем.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли зна са киме је живела 1991. године од добровољаца?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Како ћу знати када нисам био у селу. Био сам у Митровици, када сам дошао из Митровице, никуда нисам ишао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: 1991. није био у селу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тврди да је био у болници у Митровици а после када је дошао, био је једно време па отишао из села.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈДИС: Па, ништа, имам само примедбу, ово једино је он видео. Чак ни ти избудени нису видели, овај, да је измислио, једноставно.

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чекај Ацо, хајде ти мени кажи јеси ти био код мене у кући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не можете, Ви сте сведок, не можете да постављате питања оптуженима. Реците ми само, нема више питања нико од оптужених? Реците ми само, помињали сте неке снајперисте, да тај војник што Вам је командовао да се скидају мине, да је био када сте му Ви рекли да ће и на путу има неких мина, да је он рекао да ће то снајперисти средити?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да, то је рекао тај војник што је био на цести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, јесте Ви видели те снајперисте и јесу ли они тог дана били?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја их нисам видео, јер онда сам ишао извести овога Мујића и онда сам био рањен, а јесу ли ту били снајперисти или нису, ја не знам, али мине су остале, ми смо отишли за Шид и сада ко је њих склонио, ко није, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је у селу било неког плакатираног, «задње упозорење грађанима», неких плаката, па да се ту пише нешто у смислу, да се упозоравају грађани, да ли се тако нечег сећате, да ли сте нешто тако приметили, те плакате неке по селу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам нигде приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте прошли пут на претресу да је Ваш нећак скупљао нека тела са минског поља. Како се зове тај Ваш нећак?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Балић Вјекослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И питала бих Вас, ко је Вас увео у задругу? Разумете моје питање, оног дана, кажете, били сте тамо испред задруге, па попис, па пошто Ви неке људе означаваате као «Душан Силни», за ове неке тврдите да су специјалци, мене интересује, ко Вас је увео у задругу и пописивао, значи оног 17.10. када улазите у задругу?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Ми смо, ми смо дошли на састанак за посао и онда су казали, хајде, каже унутра, идете у задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Занима ме, да ли сте правили разлику које су то формације?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја те дечке не познам, они су били у униформи и они су се звали кумови, један другом су казали, куме. Сада, ко су они и шта су они, они су нас претресали и онда су нас после када су нас поредали на клупе, пописивали нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ове које означаваате да су специјалци, да ли су они били ту тог дана када Ви улазите у задругу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Није, они су дошли то јутро када ћемо ићи на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја бих Вас питала за неке људе, уколико имате неких сазнања везано за њих, да ли сте их негде видели, да ли сте чули, шта се са њима десило. За Дарка и Жељка Павлића?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам, чуо јесам, али не знам, чуо сам да су њих мучили у задруги, а ја сада то не знам, то се тако причало, а сада ко је видео, ко није, ко је био у задрузи тај дан први, ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а од кога Ви то чујете?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, то се по селу причало, његова мама је причала исто да су дошли и одвели их, да су они били после у винограду, она их је звала кући и онда су дошли, не знам точно ко је рекао да је дошао и одвео их, да је и она чула да су их мучили, а сада, ко је видео и ко је чуо, мислим, ја не знам, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Алојза Кризманића, да ли имате неких сазнања?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: За кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алојз Кризманић?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам чуо од шурјака што је купио мртве да је у цркви, да су га тамо, да је била сва црква крвава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког шурјака што је скупљао мртве, суд не зна?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Филић Ивица, он је купио мртве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате за Ђуру Кризманића, имате ли неко сазнање?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Немам сазнање за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за Стипу Долачког, да ли сте чули нешто везано за тог човека и да ли да знате?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам Стипу Долачког видео са Милорадом покојним Воркапићем, тај трећи дан или четврти када сам ишао пријавити се, то је било 14.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се удаљавати од микрофона.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не знам точно датум али сам га видео са Милорадом Воркапићем да је узео, Милорад је узео од Стипе Долачког ауто и овај мењао гуме још у задруги док смо ми чекали да идемо радити. Е после га ја више нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Марка Дамјановића и да ли сте тог човека видели или евентуално чули?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо јесам, али видео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули и од кога?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам исто од овог Филић Ивице, али он је возио мртве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ди су га нашли у гаражи, сада не знам точно у којој гаражи, код кога су нашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фрању Панцу, да ли сте чули за тог човека нешто?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам и за њега исто да су га исто у гаражи, не знам, нашли мртвог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ово све чујете од Филић Ивице?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Од Филић Ивице, па он је возио највише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Ивана Видића, тог човека, да ли сте негде видели?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепана Лукетића, да ли сте тог човека видели тамо и имате ли неких сазнања, шта се њему десило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја сам Стјепана Лукетића видео то јутро је ишао по крух када ће бити напад, то јутро сам га видео, а после га више нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате нешто о Мирку Гргићу?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам исто од, исто сам чуо од Филић Ивице да је убијен код овога Лукетића Јуре у кући, да су га

извели напоље и убили, да је био, каже, пререзан преко стомака са некима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Мате Адамовића, имате ли неко сазнање?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Којег Марка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мата Адамовић, Мате Адамовић, да ли знате тог човека?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Знам, знам, њега су убили, у мојој улици после убили и био је до сада, била је рупа на зиду. Одвели су га од зета и на улици су га убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у Вашој улици Владимира Назора или где?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, Владимира Назора, у Гајевој је он убијен, али то повезива, то је, мислим, једна у продужетку само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви видели његово тело када ово причате или сте чули од некога?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам, чуо сам од шурјака исто, од ових што су ето возили мртве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате нешто о Данијелу Бадањак и Цецилији Бадањак, да ли сте негде те људе видели или евентуално чули шта се њима десило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Њих су убили на дворишту, њој је син био у теги и вратио се натраг и ишао је са мном купити те животиње и када је чуо да су му маму и тату убили, он се вратио у село и онда је то на минском пољу завршио и он. Њега су у дворишту убили, а то сам исто чуо од шурјака Ивице, он их је нашао у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове њихов син?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Пера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тај човек страдао после на минском пољу, тај Пера Бадањак?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Пера је страдао на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Јосипа Краљевића, да ли знате тог човека и имате ли евентуално сазнања шта се њему десило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Знам ја, знам га и чуо сам када су ове наше терали тај први дан када су купили по селу, да су видели да је код Андрије Мартиновића ишао из гостионе и ту је убијен пред кућом код Мартиновић Андрије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то прича, то што сада саопштавате суду?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То ми је причао Балић Звонко и Филић Емануел и Ковачевић Мартин и ти из моје улице што су ишли у задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам причају, да су видели његово тело или евентуално сам чин када су?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Да су видели његово тело где је лежао на стази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате неког Алојзија Полића и имате ли сазнање шта се њему десило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Имам сазнање што сам чуо, али нисам видео, да су га на спавању, он је то јутро када су унишли унутра, да су га убили на кревету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви то чујете?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, ови што су ишли купити да су га нашли тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Јосипа Пољака, да ли знате?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања везано за тог човека?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам чуо од његовог брата сада после, када су се већ вратили, да је убијен код куће у подруму, кренуо је из подрума напоље и да су га убили на, код подрумских врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се његов брат зове?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Пољак Јакоб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био тада кући када се то десило, па Вам ово прича да је видео или је он од некога то чуо?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Он је био, он је био код своје куће и онда су их истерали напоље и рекли да иду у задругу и он је наишао код брата и видео брата где лежи мртав, тако ми је он причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, да ли знате Стипу Мађаревића?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тог човека видели тог дана 10.10.1991. године?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или евентуално чули шта се са њим десило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам га видео, а чуо сам, чуо сам од супруге за њега и за Мату Кесера и Ђуру Пољака да су их убили у мојој улици, први дан, одмах. Мађаревића су довели код Микића у двориште и ту су га убили, а овог су убили код Филић Ђуке у дворишту, двојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви ово чујете, нисам Вас разумела?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Од супруге моје, јер ја сам био, нисам се појављивао, јер ја сам био, кажем, иза шупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та Ваша супруга, одакле њој ова сазнања, да ли она то посматра из свог дворишта или?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, излазиле, жене су излазиле ипак напоље су излазиле на улицу, па су ето чуле и једна другој казале, неко је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пава Ђаковић, да ли тог човека знате и да ли сте га видели тог 10.10.?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Јесам, ја сам био то јутро, ишао код њега по крух и онда су пале гранате и ја сам отишао кући и после га више нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, шта се том човеку десило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам да је био у задрузи и да су му рекли да може ићи кући, ове су оставили, он да иде кући и да је отишао кући и да су га код куће убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стипе Пејић, да ли знате тог човека?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања или сте се видели са њим или чули од некога, шта се њему десило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам од других, али нисам ја, да су га код трактора убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то прича?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је причао шурјак што је возио и ти што су товарили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живан Антоловић?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам и за њега да је ишао кући. Он има на крај села кућу и ишао је из села и да је на путу убијен са леђа, према гробљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неко сазнање, неко непосредно сазнање, да сте Ви нешто видели да је неко убијен или?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Ја нисам никога видео да је убијан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем ова тела која сте помињали да сте видели и јесте ли Ви видели још неко тело?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Видео сам од Сабљака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте да сте видели, молим?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Видео сам од Туне Сабљака и Пејић Драгоша и овога Божић Мије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли сазнање за Марина и Катарину Балић, за те људе, шта се њима десило? Помињали сте, ту Ви пролазите, видите пали им се кућа?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте, да ли знате шта је са тим људима било, где су они тада били?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: То сам чуо од супруге, да су довели ту Катицу код мене у двориште и када су видели, унука је била тада две године, видели њу и онда су је извели напоље и наводно да су убили и њу и Марина. Она је била, каже, без главе код неких Девчића у кући, доле у подруму, и њу и мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то Вама прича Ваша супруга, одакле њој то сазнање, да ли се то дешава у Вашој улици?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Не, то сам чуо да су тамо убијени од Филић Ивице, када их је товарио, да су њу мећали у врећу, да нису могли је ни покупити, да је бачена бомба и да су убијени тамо, а доведена је тај дан је доведена предвече код нас у двориште и онда је била мала на дворишту и онда су је одвели даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли знате Рудолфа Јонака и имате ли сазнање везано за тог човека, шта се њему десило и да ли сте га Ви виђали тих дана?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам га виђао, он је на другом крају села, а чуо сам да су га убили, а сада ко је убио и шта, не знам. Само сам чуо исто да су га убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли Зорана Кризманића, да ли сте тог човека негде видели или евентуално чули шта се њему десило?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Чуо сам да су га убили, а нисам га виђао тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Јовановић?

Сведок СТЈЕПАН ПЕУЛИЋ: Нисам ни њега виђао тих дана. Чуо сам да су га убили, да је био он затворен са тим Павличићима у задрузи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, за Звонимира Мартиновића, да ли знате тог човека и да ли сте евентуално чули и од кога шта се њему десило?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Па, чуо, знам га и чуо сам да је одведен код Ивице Франчишковића и да су га тамо мучили и тако су причали и онда су га пренели код Мартиновић Андрије у кући, то му је стриц и одатле су га онда натоварили у шкрињу и однели на гробље. Њега су ето натоварили зато што ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се померати, молим Вас, врло слабо Вас чујемо, губи се звук.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: То је Сомборца Владе ујак и онда су дозволили његовој сестри да иде, када су га сахрањивали а ове друге су носили у ту јаму где су ископали, а њега су у костурницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви ово чујете, ово што причате за Звонимира Мартиновића и ко то њега води и то све, ко је то?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Како кажете, нисам разумео питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога чујете ово што причате за Звонимира Мартиновића, ко то Вама прича за тог човека?

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Чујете, не могу ја сада, то се причало тако у селу се причало, и у Загребу док смо још били су причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам, господине Пеулићу што сте сведочили.

Сведок СТЕПАН ПЕУЛИЋ: Хвала и Вама.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих питала судију Курбел, да ли је дошла сведок Викица Филић?

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Ево јављају ми из Службе за подршку сведоцима да је дошла сведокиња. Хоћемо наставити без паузе или ћемо направити паузу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево можемо неку кратку паузу да направимо, ето до пола један, па ћемо да наставимо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 12 часова и 15 минута и биће настављен у 12 часова и 30 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 43 минута.

СВЕДОК ВИКИЦА ФИЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Само моменат.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Градимир Налић адвокат, бранилац Милана Радојчића. Поштовано веће, имам два предлога, мало час смо чули када је сведочио господин Косијер да је он у неколико наврата рекао да не разуме да сведок тамо говори хрватски, а он српски, што ме подсетило на обавезу суда да упита учеснике у поступку да ли разумеју језик и да ли им је потребно превођење, чак и кад они то сами не траже што су разлози за битну повреду поступка. Значи то је овај, по мени довело до тога да би по нашем предлогу суд требало да упита увек да ли се разумеју и уколико се не разумеју да се понуди преводаца. Даље о томе нећу. Друга моја примедба је на ток вођења поступка. Односи се пре свега на чињеницу да сте Ви Вашим решењем издвојили записнике о саслушању двојице окривљених у овом поступку и записника дакле више нема, окривљени нису саслушани, а наставља се саслушање сведока. Сматрамо да је овде у питању тешка повреда поступка и предлажемо да се изузму сви записници о саслушању сведока и оштећених почев од дана када је утврђена неправилност која је довела до издвајања записника о саслушању окривљених у овом поступку и молим Вас да о овом предлогу решите пре него што наставимо са саслушањем других сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сматрам предлоге одбране неоснованим. Што се тиче превођења са хрватског на српски сматрам да се ради

о језицима како год их како звао ко, који су у тој мери слични, да не кажем идентични да дозвољавају апсолутно разумевање између оних који се служе једним или другим језиком. Други предлог око издвајања записника, ти записници јесу издвојени решењем али нису још, решење није правоснажно и док не буде правоснажно не могу се ни издвојити. Ја одмах да кажем да ћу се на решење које добијем о издвајању тих записника жалити. Према томе ти записници још увек фигурирају у списима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих само хтела да укажем да је у предмету Шешел пред Хашким трибуналом на његов захтев судско веће је формирало комисију и донело закључак, управо на његов захтев као што је господин Налић, да је у питању су језици који разумеју веома, веома добро и они који говоре и хрватски и који говоре српски и да је судско веће одбило такав захтев.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца оптуженог Милана Радојичића адвоката Градимира Налића да се издвајају из предмета сви искази који су дати пред Здравком Крстићем, који у то време није био адвокат, с обзиром да је веће о томе већ одлучило и нашло да нема законских разлога за издвајање исказа сведока, а везано за исказе са одбранама оптужених решење није ступило на правну снагу према томе ти се искази још увек налазе у списима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче превођења, сматрам да нема никакве потребе да се то преводи. Изволите.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ са подацима као на записнику о главном претресу од 27.марта 2009 године. Опоменута, упозорена, на прошлом претресу заклета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Филић, прошли пут на главном претресу у Окружном суду у Београду нисмо завршили Ваше сведочење, стали смо до ситуације када је оптужени Милан Девчић имао да Вам поставља питања. Изволите господине Девчићу. У чему је проблем?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако дозволите судија, Девчић у марту није имао браниоца, ја бих уместо њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како није имао, кад је имао браниоца.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То смо већ говорили о томе да је то толико спорно до кад је Девчић имао браниоца, а мислим да ако дозволите да ја као његов бранилац постављам питања госпођи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је за Вас спорно, за суд није спорно, имамо коначно решење Коморе из периода. Изволите господине Девчићу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан. Добар дан Викице. Ево овако, на страни 8, значи записа од 27.03.2009. сведок тврди да је у моменту затварања видела Девчић Милана, Воркапића, не наводи име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците на којој страни?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На страни 8. записа од 27.03.2009.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На претресу?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И да је видела Шимуна Пеића Хрвата, па питање, када је она то нас видела, тј. колико је дана била у притвору дотле? Јер пре тога је рекла да је била две недеље, значи у изјаву од 06.09.2004. тврди да је била, значи задржана петнаест дана и одведена у општину на испитивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас оптужени везано за Ваш исказ и помињање оптуженог Милана Девчића да сте га видели када сте били тамо затворени у простору тада месне заједнице, сада општине, када сте видели Милана Девчића? Да ли први дан, да ли наредних дана, кад сте га видели?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па све дане док сам била тамо виђала сам њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Све дане које сам била тамо виђала сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виђали сте га? Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Хоћу да поставим још једно питање, да ли је тај простор, значи и приступ месној заједници да ли је то јавно место и да ли ту се могу окупљати, значи сви мештани села Ловас или је то неко забрањено место? Да ли је то њој познато, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту могло да се уђе и изађе у том дворишту?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Могли су само они који су били њима надређени, а Хрвати не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је то било покривено неким стражарским местом или од које стране је то било забрањен приступ?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Није било стражарским, ти си био тамо унутра, а ко је смео ући унутра од Хрвата, ајде реци, ко је смио ући? Нико није био унутра.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је то јавно место или није јавно место? Ето ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је објаснила.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па је било јавно мјесто, а у њему су били само Срби, а не Хрвати.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зато што је био председник месне заједнице тамо радио, значи да је то јавно место и да је приступ.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, био је подрум у којем су били Хрвати заточени, овај подрум у опћини и ове две собе ди си ти био и ди смо ми били, ја и Сњежана Кризманић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Какву сам тада униформу имао на себи?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Мислим да си био у цивилу, не могу се сјетити.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У цивилу?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Видјела сам те пуно у цивилу, мислим да си био у цивилу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, на страни број 16, значи тог истог записа, она тврди да сам био у војничкој униформи.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма видјела сам те и у војничкој, а видјела сам у цивилу си био у опћини кад си долазио, а видјела сам те вани у војничкој униформи. Дал ти је и син онај мали имао четничку униформу, шути боље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мало си ти побркала неке појмове, али нема везе.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ја побркала појмове.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је још видела неког Хрвата у униформи.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Шта Вас боли истина, боли те истина, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Филић, сачекајте, оптужени поставља питања преко суда и Ви одговарајте онда кад Вам суд каже. Изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је видела још неког Хрвата у униформи осим Шиме Пеића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли сте видели још неког Хрвата у униформи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И кога?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Мислим, не могу се сјетити, мислим да сам једном видјела Ивицу Филића.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само њега?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Шиму и Ивицу, никог више нисам видјела у униформи, не сјећам се.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Шима, то је Шимун Пеић или неко други?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, Шимун Пеић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи само њих двојицу?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Страна 8, такође истог записа, сведокиња помиње брачни пар Катицу и Марина Балића, па питам као прво да ми одговори када их је то видела, који је то био дан у односу на њено притварање? Значи први, други дан, трећи? И где их је тачно видела?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: То је нешто било кад је било минско поље, мислим да је то било после тог минског поља или прије, не могу се сјетити. Били су ту вани у ходнику цијелу ноћ, ујутру их нисам видела, одведени су да се убију.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, а реци ми молим те у којој то просторији си ти то видела њих?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ту вани у ходнику, у опћини је био ходник колко се ја сјећам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекај, то је широк појам. Ја те питам у којој просторији? Ајмфор је ајмфор, значи у којој просторији? Да ли у

месној заједници, да ли код вас у просторији, где? У којој си ти просторији била?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У мјесној заједници била је соба, улазило се кроз ходник у собу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте видели те Балиће, да ли у ходнику, да ли напољу на дворишту, где тачно?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У ходнику су били Балићеви, чучали су целу ноћ у ходнику на минус 11, ја сам им носила деку да се покрију, јер сам ту била заточена.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мало непојмљиво у октобру месецу да је минус 11, али добро.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесте било минус 11.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А реци ми Викице где си ти била, у којој си ти то просторији била у том периоду?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У овој другој ди сам спавала, она без прозора и врата.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Колико је ту просторија било?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па двије.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Двије. Шта је било у првој просторији, а шта је било у другој просторији?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Е Милане, немој сад давати, у првој просторији оној великој биле су спаваонице, а у другој су биле ваша канцеларија.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекај, дозволи мало, у првој просторији је била значи били су кревети за територијалну одбрану где су спавали територијалци, а у другој просторији где си ти била и спавала, на основу чега.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У тој просторији ди су били они.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па ту сам била у тој соби ди су били територијалци. Ту је био Милан, како се презива, Радовановић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја те питам у другој просторији да ли си била или си била у тој просторији заједно спавала са територијалцима, ако ме добро ти схваташ?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па ту сте ме ставили да будем с њима, да. И мене и Сњежану Кризманић, ту смо биле да, са територијалцима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А у другој просторији ко је спавао? То су везане просторије, да будемо јасни.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нико. То је била просторија у којој сте били ти и овај, Милан Девчић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја и Милан Девчић? Добро. Онда ти стварно бркаш неке појмове.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма немој.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А ко сам ја, реци ми?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милан Радојчић.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, хвала ти.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милан Радојчић, да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Значи мој. Не знам да ли даље да настављам уопште, не знам шта да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте. Ово је госпођо Филић Милан Девчић. Ви не препознајете ко је Милан Радојчић, ко је Милан Девчић.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па не познам, ја њих нисам 20 година видела госпођо, шта је Вама.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи онда кад си спомињала оног малог у оној униформи, то није мој мали, је ли тако? Мој мали је касније.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Који си ти, Милан Девчић или Радојчић, који си ти, Милан Девчић?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Мој син је касније много рођен па зато питам, није ни битно сад то. На страни 3, значи истог записа, сведокиња тврди цитирам: «То јутро појавила се војска и касније у каснијим сатима пролазила је у сваку кућу улазила, лупали су, разбијали, улазили су, викали, онда су почели убијати по улицама људе које год су затекли», па питање да ли зна разлику између ЈНА и како она каже четника, како су изгледали једни, а како други?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Војска је била, ишла улицама, имали су петокраке на капама, кад су скинули петокраке ставили су четничке капе, бацали су петокраке и стављали четничке знакове на главу, а то су били паравојне постројбе.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро си едукована. Да ли си ти видела неко убиство?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Непосредно, ко је то?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ивицу Видић кад је Петроније избо ту у дворишту, дошо се прат на пипу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Доћи ћемо касније до тога. На страни 4 истог записа сведокиња тврди да је главни био Љубан Деветак, а

крај њега Милан Девчић, Милан Радојчић, који су извршавали његова наређења убијали су људе, да пљачкају, пљачкали су људе, куће, убили су Јовановиће, да могу пљачкати њихову имовину, па питање зашто ниједну радњу није описала да сам ја неког убио или опљачкао, а дала је три изјаве?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па ниси ти убио, ти си наређивао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А коме сам ја то наређивао?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па ви сте били главни уз Љубана, вас два.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Је ли ти то толико.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: А Љубан је наређивао, а Ви сте извршавали његова наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Вама та сазнања госпођо Филић?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Вама та сазнања да је Љубан наређивао, а да су његова наређења извршавали Девчић и Радојчић?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Окупио је око себе лоше људе, јер је он лош човјек.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, да ли ти мене познаш од пре рата и да ли ме познаш као лошег човека? И моју фамилију.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Част твојој фамилији али ти си лош.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А по чему ти то закључујеш?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па увек си био настројен српски.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Српски? Врло чудно.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ти си био часни хрватски полицајац па си отишао у српску, напустио си, побего си, ошо у српску полицију.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А значи то ми замераш, је ли тако? Добро, баш ти хвала.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Наравно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да. Да ли сам ја с тобом у било каквом сукобу био пре рата?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у сукобу раније са оптуженим Миланом Девчићем? Пре ових дешавања.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ја с никим била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ни с ким ја нисам била у свађи. Ја сам била у Југославији живила и били смо сви заједно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли се она плаши мене и мојих сазнања о њој и њених активности за време тог кризног периода?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: А каквих то активности?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па добро, доћићемо до тога касније.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Шта сам ја то радила?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па не знам, то ћемо чути касније. Реците ми везано за овај период да ли је, период оптужнице 12. месец или да питам госпођу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате оптужницу, није 12. период.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. На страни 7. истог записа тврди да је са њом била затворена Снежана Кризманић и Миле Радовић, Радаковић, како је она рекла, у згради општине. Такође тврди да просторија није била закључана и да није смела отићи нигде одатле, па питам да ли је испред те просторије стајао неки стражар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ту било неког стражара испред?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Био је једно време неке војник, после нико није био, не сјећам се.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А да ли ти је тај војник познат или непознат?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Непознат.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Непознат. А какву је униформу имао?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Војничку.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Војничку. А каква је то војничка?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па војничка, које носе СМБ, оне униформе зелене.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је тај стражар ишао за њима и када су ишли на пипу да се умивају? Пошто је она то изјавила.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не. Ту је стајао, вани је стајао, никад није, ми смо ишли се умивати вани на пипу, на хладну воду.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли се могла удаљавати без стражара? Значи у том периоду из просторија тих.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма ниси ме ти пустио да идем ван.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А шта сам ја имао са тобом, женска главо?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па ти и Милан Радојчић, Милан Радојчић је то био.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Опет брка појмове. На страни 7 и на страни 10 сведокиња тврди да две недеље ништа није јела нити пила воду и то две недеље, да ли јој је неко бранио да пије воду са пипе кад је ишла да се умива?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад сте ишли на то двориште и по ту воду, је ли неко вама тад бранио да нешто ту се крећете слободно или сте у том делу могли слободно да се крећете?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па били смо ту заточени, куд смо се кретали, ту смо били нон-стоп унутра, нисмо се кретали по вани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је Снежана била исто без хране и без воде или само ти?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па и Снежана је ту била самном.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А да ли вас је посећивао лекар, значи у том периоду, мислим то је дуг период да сте без хране и без воде, па зато питам? Нико вас није посећивао?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Дуг период, па дуг период, нисам ништа, ко ми дао јести тамо, ко.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја питам Викице, ја не знам. Значи нема одговора, добро. На страни 7.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Рекла сам ти, ко ми дао јести, ко, ко ће ми донети јести.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па не знам, ја тебе питам, молим те. Не знам да ли си то могла физички и психички да поднесеш две недеље без хране и без воде, али добро, није битно, то је твоја констатација. На страни 7 истог записа сведокиња тврди да је доведена ради неке заштите и наводно не зна какве заштите, па ја питам да ли је и коме пријавила нестанак тј. крађу злата, да ли си пријавила ти то у полицији или некоме или војној управи или некоме, некој надлежној служби било којој?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Шта сам пријавила? За злато?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па то си ти рекла Викице, ја то нисам.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па све је већ било опљачкано, нашла сам нешто ситно, куће су опљачкане биле кад сам се ја вратила кући, све је било опљачкано.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Викице, ја из твоје изјаве сам нешто друго закључио, али доћићемо и до тога, ја те питам да ли си и коме пријавила тај нестанак, значи крађу злата што си ти наводила?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ја ником пријавила нестанак злата, коме сам пријавила, не сјећам се више, па не могу се сјетити то је давно било прије двадесет година малтене.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па како се сећаш неких других ствари.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Могу се само детаља сјетити.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А детаља неких других се сећаш мало боље, је ли тако?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Сјећам се.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је било коме рекла имена људи који су јој украли злато?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не познајем ја те људе.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не познаш? Па у својој изјави си другачије причала, зато те питам.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па Петроније је скидо злато са мене, Петроније и још двојица не знам како се зову.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зашто сведокиња, постављам питање, зашто сведокиња прећуткује да је крађу пријавила у полицији и да је по наређењу пуковника Суботића задржана два дана у полицији док се проблем не реши и то искључиво из разлога њене безбедности, док се проблем не реши. Ово све је евидентирано у списима код пуковника Суботића, вероватно да ће он то да потврди или да демантује, то ћемо да видимо, биће вероватно човек позван, па зато те питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате овога што оптужени тврди да сте неком пуковнику Суботићу пријавили то?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па јесам пуковнику Суботићу се пожалила да је злато нестало, јесам се њему пожалила, а нисам ја поднијела захтјев, него он је то отишо ваљда решит.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми да ли си ти дошла у полицију и то пријавила? То те питам већ два пута и ти то избегаваш.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам ја, то је моро Суботић доћ, нисам ја била с њим.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А Суботић није био у Ловасу молим те, неко га је морао обавестити, зато те питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тога или се не сећате или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па не могу се сјетити, ја не знам, не могу се сјетити.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. На страни 7 и 8 сведокиња тврди «Онда једно јутро Радојчић Милан рекао да идем кући, када сам дошла код тате кући нашла сам војску. Пустили су ме у кућу и онда сам тражила маму. Тату су заробили у међувремену, он је био у задрузи. Одвели су га у задругу тамо горе, тамо су га тукли и испитивали», да ли је она 17.10. била кући?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесам. Дошла сам кући, била је војска у кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да појаснимо. Ви сте рекли да сте 19.10. изашли из тог простора где сте били.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Ја сам 17.-ог отишла кући и морала сам се јавити да, сутрадан јавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам предочавам, прошли пут сте на претресу рекли да сте 19.10., значи ако се не сећате датума везујте се за онај догађај на минском пољу и када сте Ви пуштени кући из тог простора, да ли пре догађаја?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: 18.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: 18.10. је био на минском пољу покољ, 18.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте Ви пуштени из тог простора?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па нисам пуштена три дана, четири после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога је ли?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не могу се точно сјетити датума, не можете ме држати за датуме, ја не могу, то је пуно времена прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико не сећате се датума онда се вежите за неке догађаје или реците не сећам се датума.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да. Добро, рекла сам све сам побркала датуме, не могу се сјетити датума точно, не можете се Ви сјетити датума, кад је 10.10. нападнут Ловас, 18.10. минско поље, 26.12. смо ми протерани, па ти си Милане дошо три пута у кућу мог оца и реко си да бирамо хоћемо шкрињу или Туђмана.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Доћи ћемо и до Туђмана, нема проблема.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ти, ти си то говорио, ти си дошо да нас тераш, ти.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Полако само, полако.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ти си протериво хрватско пучанство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље питања.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На страни 7, истог записа, тврди да је била у општини затворена два тједна и да није смела отићи одатле, на страни 20 сведокиња каже «Нисам смела ићи ван, само се умијем, одем назад у собу и легнем, шта ћу, нисам смела никуд ићи, тамо смо седели» и тако даље, «Чула сам само Љубан кад је рекао» итд., значи питање да ли је 16., 17. и 18. била у задрузи док је била притворена у општини?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Гдје сам била? У задрузи?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Само један дан.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А који је то дан био?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Сад ти мене питаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тога или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Сјећам се, била сам у задрузи један дан, а који је то дан био ја се не могу сјетити.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знаш датум?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Стварно се не могу сјетити дана. Била сам један дан у задрузи, после сам у Кесеровој кући била две ноћи и онда сам се вратила у опшину.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А шта си радила у задрузи? Којим поводом си била у задрузи?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Откуд ја знам, тамо сте ме послали у задругу, не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кога се посећивала у задрузи, молим те?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па никога.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо председавајућа, нешто је другачије рекла у неком свом исказу тада, значи да је посетила оца итд., само да констатујем.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У задрузи оца, а отац ми је био тамо у оној другој задрузи не у овој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на коју сте Ви то задругу мислили кад сте рекли да сте били у задрузи?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ово је задруга ту што је преко пута опћине одма ту на ћошку, ту сам била једну ноћ, а мој отац је био тамо ди је механичка радиона тамо у оној задрузи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ти си рекла да си посећивала оца кад је он био затворен итд., добро, доћићемо до тога.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, у оној задрузи другој, ди је исто био покољ.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како објашњавате своју тврдњу да је из притвора наводног одлазила у задругу кад није смела да се креће?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Пратила ме војска.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Војска те пратила? А која то војска и ко те то лично, персонално пратио?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Војска из Крагујевца.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Војска из Крагујевца, па ко те, да ли познајеш те људе који су те пратили? И у ком периоду, који датум?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Знам да се звао један Зоран, а други не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Којег датума је то било?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па кад сам отишла из опћине, кад више нисам била у опћини, ошла сам кући и онда сам затекла војску у кући и нису ми дали да крећем без њих.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим те, датум ми реци ако се сећаш?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Датуме, ко ће се сјетити датума, то је после минског поља било, три-четири дана после тога.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На страни 11 и 12 сведокиња тврди да је била у задрузи и да је видела Јовановић Јосипа, када је била у задрузи када је нашла тату, па каже цитирам: «Ја сам ишла да видим тату. На вратима се појавио Јовановић, тамо сам га видела. То је било пре терања на минско поље, дан пре но што су отишли на минско поље», па сад питам који је то датум?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па тако је то било, не могу, не можете ме држати за датуме, не могу се сјетити, то је пуно времена прошло, не могу се точно сјетити датума.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знам, али то си ти причала датуме, нисам ја причао, зато те питам.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Добро, рекла сам 18. је било минско поље, дан прије су људе купили тамо да дођу на састанак да сједе на клупама и ту ноћ су их пола побили.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ја те питам да ли си ти ово видела или ниси видела? Да ли си видела Јовановића?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам, али чула сам, била сам у опћини то вријеме, кад је било минско поље ја сам била у опћини.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекај, ти си рекла да си била у задрузи и да си видела Јовановића па сад ми није јасно.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па видела сам Јовановића, ту у подруму сам видела Јовановића, ту у подруму у опћини, ту сам га видела.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекај, ти си рекла у исказу да си видела у задрузи, па зато те питам, значи.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па јесам, па јесам ишла у задругу, ишла сам у задругу прије него што сам дошла овамо у.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па не могу ти ја све причати шта си ти рекла у својој изјави, ваљда се сећаш шта си рекла, значи да лажеш, тј. не говориш истину.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја не лажем.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја сам то све проживела, ја не лажем и немој више рећи никад да ја лажем, ја говорим шта сам доживила, шта сам проживила, ја не лажем.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, добро, не говориш истину. На страни 25 сведокиња тврди да нису шетали по селу и да су морали бити стално унутра, она и Снежана Кризманић.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па нисмо смјели, морали смо носити бијеле траке ко Жидови на рукама да смо Хрвати.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само мало, извини.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: И на кућама је била бијеле траке, морали смо ставити да се види да су хрватске куће.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Председнице, молим Вас само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На страни 25, пошто је везано, на страни 25 на питање адв. Олујића да ли је имала могућности да оде до задруге, да ли је видела оца у задрузи, сведокиња одговара «Не», па зашто различито говори, да је питам само на основу чега тако, да не кажем не говори истину?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па нисам га видела после, кад сам ишла нисам га више видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте то ишли у задругу па сте видели оца, ово што сте причали прошли пут на претресу да сте ишли у задругу?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Дошо је један војник, дошо је један војник и реко ми је да, то је већ прошло минско поље кад је дошо и реко ми да је мој отац код доктора, да му треба за пресвући и каже да идем кући код моје маме да тамо добијем робу да се пресвуче отац, да је био сав крвав да се пресвуче и дошо је и мене одвезо кући и ми смо покупили ствари он је одвезо код доктора, а мене вратио у опшину, тога се сјећам, а који је то датум био, то је прије минског поља било мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је ли пре или после?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: После минског поља, после минског поља, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Кад су били рањени код доктора, рањеници који су били.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како после минског поља? Да ли је то логично сад што ти причаш?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па били су рањени на минском пољу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па то је после 18., како бркаш појмове тако. Добро, то је твоја ствар.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: После 18., после минског поља.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Сад си рекла прије.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма, за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, је ли било пре или после?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Послије.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А кад си била у задрузи, којег датума си била у задрузи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже не сећа се датума, каже после минског поља.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Прије минског поља сам била у задрузи, прије минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Филић, реците.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Док нисам била заточена у општини, била сам код оца да га видим, срела сам га на дворишту тамо оне друге задруге ди је механичка радиона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: И видила сам и питала сам шта ту ради, каже да је ухићен и онда други дан су мене одвезли навече дошли су по мене и одвезли ме у опћину, други дан после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Онда је почело, онда је било минско поље 18.-ог, а после 18.-ог је дошао тај војник по мене да му однесем робу чисту и вратила сам се натраг у опћину. Ко је тај војник, ја не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На страни 14 сведокиња тврди да је ишла на присилни рад.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па питам када је пуштена кући она?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па ја сам пуштена кући после минског поља, не знам који датум је био и онда смо морали свако јутро ићи на присилни рад, добовало је и ишли су по кућама тражити женске које ће ићи на присилни рад.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Викице, кад кажеш после минског поља, молим те одреди датум јер ти си децидна била у свом исказу зато те питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па она каже не сећа се датума, каже после минског поља.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На страни 17 на питање председнице већа да ли јој је познато да ли је долазила нека посматрачка мисија Европске заједнице, сведокиња одговара «Били су неки сладоледари», председавајућа «Да ли је то док су били тамо затворени», сведокиња «Не, када смо ишли на присилни рад силазимо доле са приколице, па био је Милан Радојчић», па даље питања да ли може мало подробније да их опише те посматраче?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да их опишем?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Како да их опишем?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ако си их видела вероватно онда знаш како да их опишеш.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па видила сам тројицу, дошли су тамо кад смо излазили из приколице, с посла кад смо ишли у четири сата кад је посто после полицијски сат ми смо у четири сата сишли с приколице ишли кући, били су код приколице једне та тројица Унпрофораца, сладоледари, да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То су представници Европске заједнице, а ја те питам да ли су били да их опишеш мало, шта су имали на себи, да ли су имали?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Бијеле униформе.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли су имали неке ознаке на себи? Ако се сећаш, пошто си их видела.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па видела сам како су били обучени, у бијелим униформама, бијело су нешто имали на себи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли су имали око руке неке ознаке?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Тога се не сјећам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не сећаш се, значи да их ниси ни видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма немој.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Хвала. Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви да закључујете.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је видела неке офицере са њима у њиховој пратњи?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Кога? Офицере?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, јесте видели нека војна лица, неке офицере са тим које Ви називате сладоледари?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Био је Милан Радојчић с њима и још један војник, а не сјећам се ко је.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја мислим да Радојчић Милан није војно лице, зато те питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, немате да коментаришете, Ви кад она одговори искључите те Ваше коментаре даље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја се извињавам госпођо, ја само питам да ли је видела, значи да неки ти офицери, значи да су њој неки непознати људи, Милан Радојчић ваљда га познаје, па то сам хтео да питам.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па познала сам само Милана Радојчића, друге људе не познам, нисам познала ту су други људи долазили ја које нисам познавала.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли зна датум када је то било, кад су долазили?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не знам датум.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знаш датум?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: То је био једанаести мјесец, тамо конач једанаестог, половина дванаестог, тако нешто, не могу се сјетити.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није ти познато да су били 16.10.1991.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то сад Ви сведочите господине Девчићу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па шта ћу морам да јој кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она тврди да је био једанаести месец, то је њен исказ.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Сведокиња на страни 26 тврди «Видела сам» односи се на Хаџића, «Видела сам га кад сам изашла ван из општине, кад сам била заточена, то кад сам кренула кући видела сам га где бежи у један комби. Ја сам га знала од раније. Он је кад сам дошла близу задруге ишла сам кући па крај задруге пролазим и видим га он трчи», адвокат Олујић: «А кад је то било», сведокиња каже «То вече када су Ловашани сви позвани у задругу да дођу да крену сутра на минско поље. Они су целу ноћ седели на клупама», па питање «Да ли зна датум када је било минско поље», значи добро то је одговорила.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: 18.10. ујутро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А да ли зна она тачан датум кад је она отишла кући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па господине Девчићу, по ко зна који пут постављате.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Рекла сам после минског поља три-четири дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А она тврди да датум не зна, а да је то било после минског поља.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: После минског поља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте, такав је њен исказ.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Разумео сам. На страни 10 сведокиња тврди «Милан Радојчић ме је пустио једно јутро кући, смиловао се и пустио ме», па каже «Откуд ја знам ко је њему наредио да ја идем кући, то не знам, само ми је рекао ујутру, једно јутро да идем кући и да дођем се јавити као касније и сутрадан да дођем јавити», тако она то каже у својој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сад Ви то читате, поставите питање.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево поставићу, морам да, да не кажем цитирам њезину изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево само тренутак молим Вас, међутим «Нисам могла доћи јер ми војска није дала из куће да изађем», па је питање да ли можемо да констатујемо да је сведокиња после пуштања више није враћала у општину, да ли се није више враћала у општину?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам, није ми дала војска.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А који је то датум био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет Ви о датумима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па она је децидна била у својим изјавама госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта који је датум био, шта? Шта сад питате који је датум?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кад је отишла кући, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Кад је отишла кући и није се вратила.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па рекла сам после минског поља три-четири дана, после минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево десети пут она тврди да не зна, да је то после минског поља.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Па да ли можемо да констатујемо да је 17. навече била у својој кући, а не 18.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет Ви, шта да констатујемо?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако тврди да је после минског поља онда како да констатујемо да је 17. навече била кући.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ево страна 13, сведокиња тврди да је видела Ивицу Видића како је наводно избоден од овде једног оптуженог и то у опћини и тврди да је то било када је то минско поље, тих дана, после тог минског поља се пуно убијало, па сад ја питам њу како је могла то да види, ако је то рекла?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Како нећу видети.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па рекла си један други датум.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Била сам у опћини и видела сам кад је Ивица Видић дошо да се пере, изашо је Милан Радојчић и пито ко те то избо, каже Петроније.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо, ово што она прича то се ради о датуму 18.10., тако да сведокиња не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви знате тај датум кад је то било? Кад је Иван Видић избоден ножем био?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па као што је и она видела исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, питам Вас одакле Ви, Ви сад негирате њен исказ, а ја Вас питам одакле Ви знате 18.10. да је Иван Видић избоден?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па то су моја посредна сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Посредна сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: На страни 16, сведокиња описује догађај и тврди да је тучена у кући када су дошли један Аки, сајџија Коста и Воркапић, на страни 17 сведокиња негира саму себе каже, цитирам: «Нисам у кући тучена, тучена сам касније, ударио ме је један Србин, не знам како се зове», па председница већа каже «Где, кад се то дешава», сведокиња каже «Пред опћином, када је био тај покољ он је дошао и рекао ми да је тата погинуо, онда ме је ударио у цеваницу са чизмом. Ударио ме, ошамарио ме је, рекао ми је да сам ђубре усташко» па питање зашто различито тако казивање? Да ли можеш да објасниш?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Није различито, то сам ја доживила, дошо је ударио ме је у цеваницу с чизмом и псово ми матер усташку.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Знам, ти си рекла у својој изјави да у кући ниси била тучена него да си тек касније тучена пред општином, па зато те питам одакле ти сад тако различито казивање? Значи да нешто не говориш истину.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма немој.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па то си ти тако рекла, ја нисам измислио ништа.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милане, тебе не може опрати ни сва мора свијета, не могу те опрати.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, то, немој се ти за то секирати.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милане, Милане.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам ти поставио питање молим те, немој ми овај, ти постављати питања.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не постављам ти ја питања, само кажем.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Питам те зашто различито казивање, да ли си добила кући батина или ко те је тукао? Реци ми персонално ко те је тукао?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Петроније.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Петроније. Па Петроније колико видим да није ни био присутан у тој кући када си ти наводно и силована и тако даље и где су те опљачкали како ти наводиш у својој изјави. Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Петроније је скинуо злато, Петроније, Милан, ко је био онај што га бомба разнела како се звао, Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава госпођо Филић?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милорад Воркапић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава, ово што сад причате?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ко ће се сетити датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате датум, ја Вас не питам за датум, да ли се то дешава на почетку или тамо негде у једанаестом месецу, десетом?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па прије него смо ми протјерани, прије тог него смо ми протјерани, ја мислим, негде тамо концем једанаестог, почетком дванаестог јер 26.12. смо ми протјерани из Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Хтео сам да поставим питање везано, пошто је она рекла везано за оно силовање у оној изјави својој везано за оне Тепавце, па хтео сам да питам пошто је у овој изјави такође рекла да је силована од стране тих лица, међутим она то не пријављује ни сада, не говори о томе, а то је један тежак злочин, па сад ми није јасно како то не спомиње?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд је управо то рекао да није предмет оптужбе и да о томе не мора да прича имајући у виду.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не госпођо, ја кажем ово везано, значи у кући што се догађа код ње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Тепавце?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не за Тепавце, него ово где је рекла да је силована од стране њих тројице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А била су четворица, па сад ја питам да ли је то уопште истина што је она рекла да је силована и том приликом су јој украли те предмете, значи злато, не знам, неке дукате већ шта спомиње, пиштољ итд., па сад питам како не може тога да се сети, мислим то је један такав догађај да не може то тако лако да се избрише, међутим она то тако прећуткује, па

ми сад ништа ту није јасно, значи да сведокиња толико, да не кажем ноторно лаже да је то страшно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваша примедба.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли зна тог Србина који ју је ударио?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Молим?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли зна тог Србина који ју је ударио, значи пред општином што наводи у другом примеру?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не знам, не знам одакле је, не знам му ни име.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: И ниси се трудила да сазнаш ко је тај, ниси пријавила господину Суботићу то, је ли тако?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Шта тебе Суботић занима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ја те питам, постављам ти лепо питање, немам никаквих злих намера према теби, нити сам икад имао па те зато питам. Не питам те ништа негативно. У то време она је била у кући под заштитом војске јер је 17. отишла кући по сопственом казивању, па је питам да ли је то тако или није тако?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ма није, ја сам побркала датуме, после минског поља сам ја ошла кући. Ја сам била у опћини кад је било минско поље, чула сам да пуца, нисам знала шта пуца.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. На страни 12, 13 тврди да је била закључана та два дана заједно са Снежаном, на страни 33 сад потврђује на Љубанову, Деветака Љубана тврдњу да је прво била у полицији, а после у општини, зашто различито казивање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате у сећању где сте прво били затворени, да ли у полицији или тамо у месној заједници или обратно или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Прво сам била у опћини после сам у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било на крају вашег затварања да сте били у полицији или у току тог вашег целог затварања?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: То је после било, после, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад после?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: После сам била у полицији, нисам одмах ишла, пошла сам кући и онда сам после од куће доведена у полицији.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево везано сад за ово силовање што је она спомињала, па на страни 2 и 3 записа од 06.09.2004., сведокиња описује један немили догађај силовање, то је везано за Тепавце. Е

сад овај други, значи на страни 16 записника од 27.03.2009., сведокиња описује још један идентичан догађај силовање и тврди да је тучена кад су дошли у кући, један Аки сајџија, био Коста и још неко је био са њима, још, не могу да се сетим, дошли су у кућу код родитеља мојих, да и овај што је погинуо Воркапић Милорад, што је погинуо и он је био ту. Ту су ме силовала у соби њих тројица, дошли су и силовали ме, скунули су злато са мене. па сад питам зашто о овом другом силовању није сведочила 06.09.2004., у Жупанијском суду у Вуковару, да ли је ово неко накнадно сећање и да ли је то уопште се њој догодило?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милане, ти си блесав за то питање, да ја причам о себи да сам силована, то сам проживела, тај пакао сам проживела и скривам од људи, срамота ме да о томе причам.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ја тебе нисам ни једном речју увредио па настојим, мислим да сам толико пристојан, па немаш ни ти право да мене вређаш на такав начин.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја тебе не вређам, ја говорим само истину шта си радио.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па колко ти је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте сад тако да конверзирате са сведоком, него ако имате питања. Овај записник.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па што је не опоменете молим вас председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није, опомињем и Вас и њу исто.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја њу нисам ни једног момента увредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај записник који ви њој предочавате то је неки поступак неке истражне радње које су биле за Обрада Тепавца и Зорана.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нећемо, не причам о томе госпођо, ја причам значи о овом записнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ви сте управо сад то питали.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесам, јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И она је прошли пут на претресу на исто питање одговорила да су је тад пред судом питали само за Тепавца.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Али пазите, такав догађај, значи силовање, значи да не кажем отуђење ових ствари, злата и тако даље, она то не спомиње, па није ми јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Споменула је у суду у Вуковару 20.04.2005.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Што није споменула силовање, молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па споменула је, одакле вама да није споменула.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А што није пријавила Жупанијском суду тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То зашто није пријавила, јел имате даља питања?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Имам. Да ли је силована пре минског поља или после?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: И прије и после.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А ко те је силовао после а ко пре?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: То ти нећу одговорит сада.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па добро ја и не тражим да одговориш, ти можеш да одговориш како је теби воља. А шта су јој однели од злата, молим вас?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Прстење, минђуше, огрлице, све.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Све су ти однели. И шта су ти још однели?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Петроније је пљачкао, Петроније.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекај, а ти га ниси навела у својој изјави, како сад можеш да кажеш да је Петроније кад га ниси навела у својој изјави?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Како нисам, рекла сам да Петроније да је скинуо злато са мене.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ниси рекла у изјави, молим те. Рекла си Аки сајџија и Коста и касније си се накнадно сетила да је Воркапић Милорад покојни.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: И Петроније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињала је у суду у Вуковару 20.04.2005.године, сајџија, Петрон.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Петроније, да.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А који јој је од ових наведених, значи од тих лица узео то злато, да ми каже име и презиме?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Петроније.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Петроније?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесте.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. На страни 33 потврђује везано за господина пуковника, ово што она спомиње, да је тај пуковник висок са бркчићима њих две предао Јелићу да их чува. Па питање зашто онда тврди да је Радојчић притворио када је пуковник Суботић одредио да их чувају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте. Не потврђује она то што Ви причате. Где то потврђује?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је она рекла у својој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, ајде, цитирате све до сада, ово сад не цитирате, шта је то потврдила?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па рекла је да је Радојчић дошао по њу кући и да је одвео у општину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то у реду, и шта?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па како Радојчић је чувао ако је господин Суботић предао Јелићу да је чува?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па где је она то потврдила?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па како није потврдила кад је Деветак Љубан питао па је она то потврдила, молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то потврдила, где је то потврдила? Није потврдила, то што ви сад причате она није потврдила. Баш сам је ја питала је ли вас то војно лице предало том високом да вас чува, она каже немам појма шта је било вани, да, ми смо у соби, ја не знам шта је било вани.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево госпођо, на страни 33 значи председник већа пита «пита вас оптужени да ли вас је тај који вама личи на Шљиванчанина», оптужени, објашњава да је то неки пуковник Суботић, значи мислите на Деветака, «да ли вас је то лице предало заједно са Снежаном Кризманић неком Љуби да вас чува», Љубан Деветак каже «из Краљева», ви кажете «Љуби из Краљева да вас чува», и онда Викица Филић каже «тај младић је био, ја не знам ко је тај младић», Љубан Деветак каже «висок», она каже «да», и тако даље и тако даље. Значи доказ да је значи предана овоме господину Јелићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже, «да, да нас чува, да, немам појма шта је било вани, ми смо у соби, ја не знам шта је било вани», ето, на тај начин је одговорено.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па не знам госпођо стварно. Страна 33 у горњем пасусу, ја колико могу да разумем ту је све јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад сведок нека појасни да ли је предата од стране тог неког пуковника, да ли је он предао вас да вас неко чува тамо?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја не знам, немам појма о томе, да мене чува неки пуковник.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А чекај Викице, ја не кажем да те је чувао пуковник, пуковник те је чувао на неком другом плану, на емотивном плану, а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, ја вас молим да.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да не вређате.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не убацујете такве коментаре.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја нисам ништа реко грубо, молим вас. Он је водио бригу само о њој, нисам ништа лоше мислио, да се разумемо, мислим. Да ли се она пожалила пуковнику Суботићу да је од ње одузет пиштољ, златнина, дукати, из њене куће?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесам, јесам.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јеси. А ко је звао господина пуковника Суботића да с тобом разговара и тако даље, и тако даље?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Суботић је нас посјетио дан пре него смо истерани из Ловаса.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чекај Викице, ја ти причам о неким датумима пре тога, далеко пре тога, ти или настојиш да не одговориш на питање или настојиш да мене правиш будалом, али види се овде из свих одговора ко овде говори истину ко лаже.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја не лажем.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је она икада насамо разговарала са пуковником Суботићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези чега, какво је то питање?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па везано за стање у селу Ловас где је, био сам и ја присутан неком приликом где је она причала везано за Ловас, за стање пре рата, ко је имао наоружање и тако даље, и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте такав разговор неки водили са тим човеком?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, па нормално, нећеш казат да јеси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па господин Девчићу.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да коментаришете кад она одговори.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Тај Суботић је нама доносио јести, јел сте нам све из куће опљачкали.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Тај Суботић.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ја и ти мењамо, ја те питам пре у датуме, ја те не питам после, где и када јој је враћена златнина, дукати, пиштољ, где у којој просторији ти је враћено и ко је био присутан кад ти је то враћено?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не сећам се.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не сећаш се. А да ли ти је враћено то што ти ја сад причам?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па враћено је нешто мало.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А што се смијеш кад тако одговараш није ми јасно?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Ја се не смијем, пиштољ ја нисам добила од вас, ко ми је вратио пиштољ.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па где ти је био пиштољ, коме си предала пиштољ? Добро, није ни битно, нећу да улазим у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте на прошлом претресу да вам је Љубан Деветак вратио ту златнину?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да, Љубан Деветак, звао ме да дођем по златнину.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А где је то враћено и ко је био присутан то кад ти је било враћено?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па не могу се сјетити, био Љубан и још неко.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не можеш се сетити, а можеш ли се сетити Милана Девчића, јел тако и свих осталих догађаја што измишљаш ту приче за малу децу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли завршили онда са питањима?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесам, имам примедбу да ова сведокиња све шта каже све је слагала, све шта је урадила да не кажем, радила је по инструкцијама и.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Милане ја не лажем, мене нико не.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Извини само мало.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Које инструкције?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само мало, а такође је послана, значи није била у Ловасу 26.12., кад су јој отац и мајка, значи како она каже протерани, није то радило се о протеривању, зна она врло добро због чега су они напустили село, а пре тога је она отишла, значи у Хрватску, а то могу да утврде и органи хрватски када је прешла гранични прелаз и који је прешла гранични прелаз и шта је

радила у Ловасу и за кога је радила, и с ким је шетала по Ловасу, и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да идете. У вези ових примедби шта кажете госпођо Филић?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Немам ријечи, ово су, он лупета, он не прича нормално, ја не лажем, ја говорим што сам проживјела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље, господин Радојчић.

Опт.МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добар дан желим поштованом већу, и поштована председнице немам питања за сведока Викицу Филић, између само генерално примедбу и тиме завршити, ако дозволите. Све оно што је Викица Филић говорила о мени је крајње контрадикторно, конфузно и апсолутно, апсолутно нетачно. Викицу нисам довео нити држао у оном простору или просторима за које она тврди да сам ја учествовао или био иницијатор, нити сам је ја пустио кући, никакве везе са сведоком оптужбе Викицом Филић немам. Жао ми је што немам могућност да се овде суочим са сведоком, као што је мој адвокат то и тражио јер би у овој судници доказао да ништа од онога што је она изрекла на рачун мене и догађања у овом периоду за које ме терети оптужница није тачно, односно да је апсолутна, заиста апсолутна неистина. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Госпођо Филић, чули сте примедбу оптуженог Милана Радојчића да ово што сте ви причали је неистинито, посебно оно што се односи на њега?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Истина је, истина је, ја не лажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: А боли истина, боли их истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли даље питања? Изволите.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Бранилац Милана Радојчила, Градимир Налић. Добар дан госпођо. Ја ћу вам поставити само пар кратких питања, да ли сте у времену у коме тврдите да сте били притворени добијали било какву медицинску помоћ?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Шта?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте добијали медицинску помоћ у времену када кажете да нисте смели изаћи нигде из општине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули питање?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добијали неку медицинску помоћ ту у том периоду?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Јесам, добила сам медицинску помоћ кад сам добила батина, кад су ме тукли у кичму са кундаком.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А где сте добили госпођо ту медицинску помоћ. Ко вам је указао помоћ?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У кући Кесера, од Кесерове куће на ћошку.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми јесте ли били у старој амбуланти можда за то време, знате где се налази стара амбуланта Ловашка, јесте ли били тамо за то време?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли били 14., код доктора Качара без пратње било какве у амбуланти старој?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 14., ког, десетог?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Октобра да.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја госпођо морам да вам кажем да постоји о томе протокол и да сте Ви тамо били тражећи одређену медицинску помоћ. Ја о томе немам право сад да причам. Реците ми молим вас, какви су ваши односи са господином Емануелом Филићем?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нормални.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим вас, када сте први пут пуштени после минског поља, како сте рекли, шта сте имали на себи, како сте били обучени, јел можете да опишете?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: У црвеној тренерки и сандалама.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сандалама, на -11 сте били у сандалама.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Тако су ме отерали од куће.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: На почетку свог казивања пред овим судом рекли сте да су вам дојавили 10.10., да су упали четници. Па је моје питање ко вам је то дојавио?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Моја пријатељица.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Како се зове?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Није битно, то није битно њено име, јел битно њено име, моја пријатељица ме је звала и рекла ми је

Викице стави на кућу бијелу траку, сад ће, упали су четници у Ловас, ту крај села је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како вас је звала, телефоном или?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: По селу се могло разговарати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телефоном јел?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: По селу се могло разговарат, а није имао вањску линију.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јел могу да наставим?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Она ме је назвала, рекла ми је да су упали четници, да бежимо од куће.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Помињали сте Милорада Воркапића који је долазио код вас у кућу.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Милорад Воркапић је погинуо у октобру, у десетом месецу '91., ви сте рекли нешто друго. Па јел можете можда само да прецизирате кад је он био у вашој кући?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Па то пре него што је погинуо, пар дана пре него што је погинуо долазио је у кућу, тражио је оружје.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па како је био обучен?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Имао је неку, ја мислим да је имао војничку јакну и рифле.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Нисам разумела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже неку војничку.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Војничку јакну, и доле рифле мислим да је, не могу да се сјетим, то је давно било.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А јел он имао неку функцију у селу Ловас, јел био на некој функцији?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујемо?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не знам, дружио се са четницима, а шта је био не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У својим досадашњим изјавама говорили сте да сте Девчића видели само једном, данас говорите да сте га виђали сваки дан. Зашто сте променили исказ у односу на окривљеног Девчића?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Нисам га једном видела, ја сам била у опћини ди је и он био и видела сам га сваки дан ту.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Колико пута сте га видели?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Колико сам пута ту била, у тој опћини заточена, онда сам га сваки дан видела и видела сам га и после, кад сам ишла код доктора с татом и, пуно пута сам га видела.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кад сте ишли код доктора с татом?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Кад је тата био рањен на минском пољу, водила сам га на превијање.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јел можете датум да определите?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јел можете да определите датум кад сте тату водили на превијање?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: То је било после минског поља, кад је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, не чујемо.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: После минског поља, била је војска још из Крагујевца у кући. Не могу се сетит датума, не могу точно датум рећи, знам да је после минског поља, кад је био рањен, јако га болела нога, био је у ногу рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не можете да се сетите, не можете.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Извините, не тражим прецизан датум, али можете да определите колико дана отприлике, пет, десет, петнаест, просто да нам приближите у односу на минско поље?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: После минског поља једно пет, шест дана кад су ме пустили кући онда сам ја с татом ишла код доктора да му превије ногу, био је рањен у ногу, имао је пуно гелера у себи.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Пет, шест дана после минског поља?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Јесте ли тако рекли. Од почетка тврдите да сте две недеље били затворени у општини па онда у станици милиције, па сте приликом суочења.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не могу се сјетити колико сам дана, ја сам рекла да сам била тједан, два.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То сте ви рекли.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не могу се сјетити колико дана сам била тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И прошли пут је тврдила сведокиња да не може да се сети да ли је две недеље, да ли је десет дана.

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Рекла сам не могу се сјетит колико сам била, то је, мени су дани били вјечност, и онда можете мислити, ако сам била десет дана то ми је било превише.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Остало је нејасно да ли сте прво били у станици милиције па у општини или обрнуто?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Не, прво сам била у општини, после сам била у станици милиције, то је био дванаести мјесец када сам била у станици полиције.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па да ли сте у десетом месецу били у станицу полиције?

Сведок ВИКИЦА ФИЛИЋ: Десетом, јесам једну ноћ преспавала.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја бих изнела примедбе. Хвала вам немам питања више. Ако дозволите судија, исказ је до те мере контрадикторан и просто не знам, нејасно остаје, из досадашњих изјава произилази да је пре минског поља била пуштена кући, да јој војска није дозволила да се врати у општину, очигледно је имала заштиту војске, те тако све оне приче да је видела Марина Балића и супругу везано, на дан мисног поља просто не стоји, затим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим ви сад то оцењујете исказ сведока као да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја хоћу само вама да укажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није завршна реч, има и других сведока па ћемо.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Немогуће је да се постављају питања даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те примедбе могу да стављају актери догађаја који су били на лицу места и који могу то да кажу, а ви као адвокат немате тих сазнања, не можете да кажете да ли је нешто истина или није.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не говорим о истинитости или не, просто говорим о промени њених исказа и различитом одговарању на иста питања. То је моја примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако нема више питања да завршимо са сведоком? Нема. Није везано за сведока?

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпође Филић, завршено. Само да се одјавимо са Жупанијским судом у Вуковару. Ево судија Курбел.

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Ево ја ћу доћи до сведокиње. Поздрављамо вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пријатно.

Судија ЈАДРАНКА КУРБЕЛ: Хвала, чујемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Имајући у виду данашњи исказ овог сведока, очигледну контрадикторност и немогућност сведока да разуме у ком периоду се где налази, где су сви њени одговори били апсолутно контрадикторни међусобно. Њено понашање током главног претреса, неконтролисани смех, сматрамо да у овом тренутку постоје разлози да се према овом сведоку одреди вештачење психијатра, како би проценио њену могућност да разуме исказ који је данас давала. Ако је потребно можемо детаљно да образложимо када будемо добили транскрипт, али очигледно је по ставу одбране да сведок једноставно не може да разуме да не може истовремено да буде и у притвору и на слободи и никад није успела да изађе из тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ја имам једну примедбу на рад већа у односу на оно шта је дозвољено овде сведоку. Ја мислим да мој брањеник није ни једном речју увредио сведока нити повредио читав овај поступак, просто овде су окривљени ускраћени за једну доказну радњу, тако да сведок може да дође и да тврди да је убојица, без икаквог непосредног сазнања па ни посредног сазнања и реаговали сте на реч окривљеног Девчића да ли је била у емотивној вези, што мислим заиста не сматрам да је нешто ружно, док са друге стране сведоку дозволили да му каже да је блесав, немој да ме давиш, лош си човек, зашто-зато што си просрпски оријентисан и шта више нисте реаговали ни на неке наводе да је син окривљеног био у четничкој униформи. Па просто молим да се, пошто је данас прошло сведочење тако како је прошло, да се убудуће то има у виду. Исто и у односу на данас саслушаног Стјепана Пеулића, ето могла је да, ако постоји нека могућност пре суђења да се или фиксирају микрофони који они тамо имају, јер заиста се толико чуло, ви сами знате колико пута сте опоменули да се не помера, да не врти главу, итд., просто мислимо да су неке можда за одбрану битне ствари пропуштене да се пита. То је просто примедба и такође тај сведок мислим да је имао много више него сведоци који овде буду саслушани, у

смислу да не одговара и да је говорио кад год је хтео и без питања и прилично, и постављао сам питања окривљенима. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примедбе у односу на вашег брањеника је да не сведочи овде у судници, што он врло често ради и што врло често кад постави питања он даје одговоре на своја питања. Суд му је толерисао да он овде цитира, чита нешто, али убудуће му неће толерисати читање транскрипата, већ ће морати да постави питање. Ја нисам хтела да дозволим да се на било који начин ова сведокиња повреди, да јој се каже нешто што је и прошли пут оптужени Љубан Деветак рекао овој сведокињи да је ђубре, и приликом суочења њој је било лоше и позлило јој је, и то је здравствена служба и констатовала. Шта је сад, шта има, јел има неки предлог, изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Па да, ако могу да кажем да је данас, да је допуштено да се оптужени према сведокињи стварно односи на непримерен начин, а и примедбе бранилаца оптужених су такође непримерене и ја се веома противим саслушању сведокиње Снежане Кризманић управо због оптужених на који начин постављају питања, и адвоката који уопште немају ни мало примерено понашање у односу на жене које су биле изложене врло тешким повредама основних неких људских права.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да је госпођа Кандић правник, она не би квалификовала наша питања на овај начин на који је квалификовала и моје данашње прво питање и моју примедбу, да је госпођа Кандић правник она би знала да сам ја овде изнео битне примедбе да се овај поступак руши, ја сам изнео примедбе које се односе на то да се овај поступак сигурно руши, ако не у овом тренутку јер је веће овако одлучило, онда не постоји суд у земљи који ће да аболира ово веће од неколико крупних повреда поступака које смо ми овде покушали да изнесемо својим писменим и усменим поднесцима. Зашто је то важно, зато што ће наши брањеници док се овде изуче сви нови институти и док се отклоне повреде поступка које су начињене, налазити се и даље у притвору и суђења ће бити нових и нових за овај исти предмет. Не може се госпођо Кандић саслушавати оштећени а да нису саслушани и окривљени, то што колега каже тужилац, ја сам и мало пре тражио реч а око тога кажем, па је ова моја примедба на

једно опште вођење поступка, што тужилац каже да то решење није постало правноснажно и да ће се он жалити на њега, могуће, али ја просто мислим да би било, наша примедба је била усмерена на очување овог поступка, па пожурите са жалбом господине тужиоце, ако до сад нисте изјавили прошле су недеље од тога кад је издвојено. Ми овде имамо ситуацију да ће се ове године саслушати четири, пет сведока отприлике како треба, ми имамо ситуацију да од октобра месеца овде браниоци немају одбрану предвиђену ЗКП-ом и преко тога се свега прелази као има када, саслушаће се треће, четврте, пете године притвора и остало. Што се тиче госпође Наташе Кандић, госпођо председнице већа ја сам давно дао предлог да госпођа Кандић буде саслушана као сведок, сигуран сам да би као сведок њена знања и њена сазнања била значајнија од њене улоге у испитивању окривљених, које се своди на то да се испита улога Деветака, Радојчића и Девчића, што смо и данас чули. Овде пуномоћника оштећених не занимају остали окривљени, не занима их ЈНА, не занима их како је могуће да се овде суди Хрватима, између осталог за злочине које су Срби починили у Хрватској и да то не бode очи и да овде испадне да они који су бранили домове и који су бранили Устав земље тадашње, без обзира да ли су били Срби и Хрвати, прозивају. Овде се цинично исмева одбрана која се труди, ми смо браниоци који тако радимо, и ја просто стављам општу примедбу на то да ви решавате са закшњењем по нашим предлозима. Као што је пример, пример је госпођа Кандић, пример су управо ови сведоци који се сад саслушавају видео линком, а да пре тога суд није утврдио путем вештака да ли су та лица подобна да буду саслушана прво због последица траума и свега осталог. Нека од њих су лечена, постоји медицинска документација, постоје изјаве да су, и ми смо то писали све у поднеску који је нешто шири и који сигуран сам нисте стигли да прочитате, јер смо данас дали, али је просто онако се олако одбијају наши предлози као да се ми бавимо заштитом ратног злочина, а не одбраном људи пред овим судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви ваши предлози су прочитани и веће је донело одлуку, ја вас молим више с том одлуком да не полемистете, то је веће одлучило, једнога дана ћете имати право жалбе, на ову одлуку нема се сада право жалбе, веће је одлучило путем видео конференцијске везе да се саслушају ови сведоци,

сви ови који су до сад саслушани, сведоци који су били у суду у Београду позлило им, страни су држављани, преко Службе за сведоке су рекли да не желе да сведоче у Београду, и ту је крај приче, страни држављани, не може се ни на који начин натерати, апсолутно нема потребе да се вештачи њихово здравствено стање, шта ми добијамо, нек вештак нађе да је њихово здравствено стање потпуно у реду, и шта, како ћете страног држављанина који неће да уђе у ову судницу да натерате. Ово што је данас веће ове сведоке довело, то је апсолутно зато што учесници у поступку нису могли прошли пут да поставе питање, сведок Стјепан Пеулић, позлило у судници, испитао га само суд, сведок Викица Филић позлило јој у судници, испитао је само суд и она дала исказ, и суд је заказао видео линк зато да би ви данас могли да постављате питања. Ваше изгледа предлоге, никакав немате предлог за њихово саслушање, који је предлог, сведоци неће да дођу, страни су држављани и неће да дођу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 14.00 часова и биће настављен дана 30. јуна.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините колегице, дозволите ми да завршим, Ви сте се мени обратили, молим Вас да ми дате реч, две да кажем. Госпођо Ви сте се мени лично обраћали, ја вас молим да ми дате да кажем две речи. Јер Ви сте и малопре погрешно интерпретирали мој предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте да узимате реч без мог одобрења.
Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја молим за вашу реч.

***30.јуна 2009.године
са почетком у 09.30 часова.***

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви мени нисте дали реч госпођо председавајућа, закључили сте претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више полемике око одлуке већа.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, не ради се о томе.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА